

Lord Raffles

genaamd

Raffles

Nieuwe Avonturen

DE GROTE ONBEKENDE

HET GEHEIME WAPEN

N° 2734

WEKELIJKSE AFLEVERING

45 Ct.

Elk nummer van deze detective-serie bevat een volledig verhaal

Uitgave van «IN DEN OUDEN WINDMOLEN», Hasselt (België)

Vandenhoudt Frans, Jagersstraat 23, Hasselt

Voor Nederland : Roman-, Boek- en Kunsthandel, Amsterdam

Nadruk verboden. — Alle rechten voorbehouden.

Het Geheime Wapen

HOOFDSTUK I.

EEN NOODLANDING

Het was omstreeks tien uur in de avond van een stormachtige dag in het begin van de lente, toen op ongeveer duizend voet boven de Japanse zee, een vliegtuig vloog.

Het was een laagdekker, die naar het uiterlijk weinig scheen af te wijken maar het was bijna geheel van aluminium vervaardigd en het bewoog zich met een buitengewoon grote snelheid door het luchtruim.

Binnen in de cockpit zaten drie mannen.

De oudste, die achter de stuurknuppel zat, was een man van ongeveer veertig jaar, met een slanke,

gespierde gestalte. Naast hem zat een veel jongere man. De derde man was een ware reus, met vierkante schouders, een nek als een stier, vuisten als smidshamers en een ontzaglijk brede borst.

De man die achter de knuppels zat, was John Raffles, de Gentleman-Inbreker.

Hij was een week geleden met de door hem zelf gebouwde vliegmaschine, dicht bij Londen opgestegen, om een bezoek te gaan brengen aan een van de onbewoonde eilanden, waar hij een gedeelte van zijn in de loop der jaren bijeen gebrachte buit had

verborgen. Hij had daar alles prima in orde gevonden, maar op de terugreis was hij overvallen door een van die hevige wervelstormen, die in de Chinese en Japanse zeeën soms plotseling met enorme hevigheid kunnen opsteken, dagen lang duren en even onverwacht weer eindigen.

Slechts met de uiterste krachtinspanning was de stoutmoedige avonturier'er in geslaagd, zijn toestel de baas te blijven — maar het zou niet lang meer bestand zijn tegen de hevige windstoten, waardoor het al uren lang voort was gejaagd, zodat Raffles honderden mijlen uit de koers was geraakt. De rechtermotor vertoonde kuren en daarom wilde Raffles tot iedere prijs landen.

Maar waar? Waar moest hij dit doen?

Hij was op minstens 200 mijlen van het eiland Oki en bijna 300 mijlen van Korea.

Charles Brand, zijn trouwe vriend, begreep heel goed het gevaar waarin het vliegtuig verkeerde, want de ene defecte motor zou bij deze ontzettende rukwinden, niet lang meer functioneren.

Ook James Henderson, de reus die al aan vele avonturen had meegedaan, zag de toestand duister in.

Na verloop van tien minuten leek het alsof de kracht van de storm als bij toverslag afnam; de wind was bijna helemaal verdwenen.

De drie reizigers herademden, al begrepen zij dat het gevaar nog niet geweken was, want de vliegmaschine scheen moeilijk te besturen.

— Wij moeten binnen een kwartier ergens geland zijn, of ik vrees het ergste, zei Raffles. Ik voel dat ik het toestel niet lang meer in de hand kan houden.

— Wat is het dichtstbijzijnde stukje aarde, waar wij zouden kunnen landen, Edward, vroeg Charles Brand.

— Het eiland Matsu-Shima, antwoordde Raffles. Wanneer ik de machine haar maximum snelheid durfde geven, zouden wij er binnen een paar minuten zijn, maar nu zal het nog wel een kwartier duren, want onze snelheid bedraagt nog geen 150 kilometer.

Opeens riep achter Raffles de zware stem van Henderson:

— Een licht, Mylord. Ik zie daar een licht.

— Dan moet het Matsu-Shima zijn vrienden, riep Raffles uit. De hemel zij dank.

Raffles liet de « Duivel der Lucht » direkt dalen, tot hij zelf de lichten in het oog kreeg, die Henderson met zijn valkenblik had ontdekt.

Raffles daalde in grote kringen en met de grootste voorzichtigheid, want het juist genoemde eiland is bergachtig en hij moest er dus voor oppassen, niet onverhoeds met een van die hoge bergen in aanraking te komen.

Raffles was nu ook genoodzaakt, het sterke zoeklicht in werking te stellen, dat onder aan de machine was gemonteerd om bij het schijnsel daarvan naar een geschikt landingsterrein te zoeken.

Gelukkig werkte deze schijnwerper nog uitstekend en een paar seconden later schoot een schelle stralenbundel omlaag, die het land met een straal van een paar kilometers helder verlichtte.

De machine vloog toen op een hoogte van nauwelijks 200 meter.

Daar zij op dat ogenblik boven een soort bergweide vlogen, maakte Raffles van die omstandigheid gebruik om te landen.

Maar juist toen hij het hoogteroor in werking stelde, slaakte Henderson een kreet en greep naar zijn oor.

— Wat is er, James? vroeg Brand.

— Dat is er, mijnheer Brand, antwoordde de reus en hij hield Brand

zijn hand onder de neus.

— Hoe komt jouw hand zo bebloed, James? vroeg Brand verbaasd.

— Omdat ik er mee mijn oor heb aangeraakt, mijnheer Brand. Het was alsof ik er ineens een hevige zweepslag op kreeg.

Hij trok het grote hoofd van Henderson naar zich toe en slaakte een kreet van verbazing, want in de oorlepel van de helm, ontdekte hij een soort kanaal, dat er met een scherpe boor in gemaakt scheen te zijn.

— Dat is kras, mompelde hij. Je bent niet door een zweep, maar door een kogel geraakt, James. Hier heb je het kogelgat en het projectiel is door het aluminium dak naar buiten gegaan.

— Dat is toch meer dan bar, riep Henderson verontwaardigd uit. Wordt er hier op ons geschoten? Zijn de bewoners van het eiland van lotje getikt? Het is toch geen oorlog?

— Dat is het zeker niet en ik heb ook nooit geweten, dat er te Matsu-Shima op vliegtuigen gepaft werd. Nu, wij moeten dat direkt aan Mylord zeggen.

Raffles had intussen het zoeklicht alweer gedoofd en enige ogenblikken later streek de machine neer op een uitgestrekte wei, waar aan het eind een dicht bos tegen de nachtelijke hemel zichtbaar was, waaraan sinds enige ogenblikken de maan met onvergelijke glans schitterde.

De machine rolde uit en stond stil.

De reizigers waren veilig geland.

Zij stapten direkt uit en nu viel ook het oog van Raffles op Henderson, die bezig was met zijn zakdoek het bloed te stelpen, dat uit het leltje van zijn oor vloeide.

— Een oorbloeding, James? vroeg hij. Laat eens zien.

— Het is geen inwendige bloe-

ding, Edward, zijn oor is door een kogel getroffen, zei Charles Brand.

— Wat is dat nu? vroeg Raffles verbaasd. Wie zou er op hem hebben kunnen schieten? Er ligt een garnizoen op het eiland, maar ik heb nooit gehoord, dat zelfs Japanse troepen buiten oorlogstijd schieten op het eerste het beste vliegtuig dat in de buurt komt.

— Zij hebben ons misschien voor Chinezen aangezien, Mylord, opperde Henderson.

— Dat is niet erg waarschijnlijk, James, antwoordde Raffles. Chinese vliegers komen doorgaans niet verder dan de kuststrook bij Formosa. 't Is vreemd, dat is alles wat ik er van zeggen kan. Maar laat mijnheer Brand je oor verbinden; intussen zal ik de machine even nakijken.

Brand had het medicijnkistje al geopend, legde wat bloedstelpende watten op de kleine wond en maakte die met een strookje hansaplast vast.

Raffles had intussen vluchtig de machine onderzocht en zag, dat er iets aan de hand was met de brandstoftoevoer, wat heel gemakkelijk hersteld zou kunnen worden.

Een karwei van twee uren zou voldoende zijn om dit alles te herstellen.

Maar de reizigers waren zo vermoeid, dat zij besloten met dit werkje te wachten tot het dag werd.

Raffles durfde echter het toestel niet alleen laten, om in de stad, die op hoogstens een uur afstand moest liggen, een onderdak te zoeken en daarom besloten Raffles en Brand de machine tot dicht bij de rand van het woud te rollen en onder de bomen een kampement op te slaan.

Niets zou gemakkelijker zijn, want de machine voerde een zesmans tent mee.

De volgende dag zou Raffles zich dadelijk bij de autoriteiten melden,

tenminste wanneer hij hiertoe gedwongen zou zijn, doordat men zijn toestel ontdekte. Was dat niet het geval, dan zou hij zich geen ogenblik bedenken, maar dadelijk weer opstijgen, nadat de « Duivel der Lucht » hersteld was.

De tent werd snel uitgeladen en opgezet aan de rand van het woud.

De drie mannen aten een paar droge scheepsbeschuiten, deden hun zware pelsen uit en hun laarzen, strekten zich op de zachte mosbodem uit, na in hun slaapzakken te zijn gekropen en sliepen dadelijk in.

De zon stond de volgende dag al hoog aan de hemel, toen zij wakker werden.

Raffles rekte zich eens flink uit, sloeg het voorgedeelte van de tent open, keek naar buiten en zei:

— Het zal een prachtige dag worden en wij zullen maar gauw aan de slag gaan, dan kunnen wij misschien weer de plaat poetsen, voordat de Japanse beampten het ons lastig kunnen maken. Ik ben blij dat zij vannacht onze verblijfplaats niet ontdekt hebben. En nu ga ik naar een beekje zoeken, waarin wij ons behoorlijk kunnen wassen.

Toen hij ongeveer een half uur later terugkeerde, was op zijn gezicht iets van ongerustheid te zien.

— Wel, hoe staat het met dat dat riviertje? vroeg Brand vrolijk.

— Er is een helder beekje op dertig passen hier vandaan, midden in het bosje, dat wij voor een woud hebben aangezien, maar dat je in vijf minuten van het ene einde tot het andere kunt doorlopen. Het ligt aan de uiterste rand van de hoogvlakte.

— En van die rand heb je de hoofdstad zeker kunnen zien liggen?

— Nee, Charles, zij is nergens. En dat is heel begrijpelijk, want dit is het eiland Matsu-Shima niet. Ik ken de naam wel niet, maar in ieder geval is het schaars of misschien wel helemaal niet bewoond.

Henderson, die langzaam dichterbij was gekomen, zei:

— Zou ik u een vraag mogen stellen, Mylord?

— Ga je gang, James.

— U zei, dat dit eiland zo goed als onbewoond is. Zou u mij dan eens willen zeggen, Mylord, wie er gister nacht op dit onbewoonde eiland op mij geschoten heeft?

HOOFDSTUK II.

EEN VREEMDE ONTDEKKING

Het was enige ogenblikken stil, nadat Henderson deze vraag gesteld had.

Raffles keek met gefronste wenkbrauwen om zich heen en antwoordde eindelijk:

— Ik kan je natuurlijk niet zeggen wie dat gedaan heeft, James,

maar in ieder geval moet het natuurlijk een of ander menselijk wezen zijn geweest. Wij zijn hier niet op de maan, maar op een eiland, in de Japanse zee, al wordt het dan alleen door enige arme vissers bewoond.

— Dat bevalt mij helemaal niet, zei Brand hoofdschuddend. Ik weet

niet wat het is, maar als ik iets met Japanners te maken krijg, dan voel ik altijd een geheimzinnige vrees in mij opkomen, waarom weet ik nooit precies.

— Ik zie niet in wat wij eigenlijk te vrezen hebben, Charles, antwoordde Raffles na enige ogenblikken. Wij zijn Engelsen. Wij hebben hier een noodlanding moeten maken, wij kunnen dat bewijzen door de kapotte delen uit de motor te laten zien. Men zal ons moeten laten vertrekken, zoals wij gekomen zijn. Spionnen zijn wij niet, wij hebben zelfs geen fototoestel bij ons.

— Denk je dat het mogelijk is, dat er op dit eiland manoeuvres worden gehouden? vroeg Brand, na even te hebben nagedacht.

— Manoeuvres? Dat lijkt mij hoogst onwaarschijnlijk, daarvoor is het eiland toch veel te klein.

— Maar je hebt geen spoor van een kamp of iets dergelijks gezien.

— Niets van dien aard.

— Maar er is toch op de machine geschoten.

— De schutter kan zich wel op een kilometer afstand hebben bevonden, zei Raffles schouderophalend.

— Maar als die schutter ons vijandig gezind is, zonder te weten wie wij zijn, waarom heeft hij dan niet direkt na onze landing een nader onderzoek ingesteld?

— Daarop kan ik een zeer kort antwoord geven, Charles; ik had het zoeklicht gauw weer gedoofd en men kan mij dus niet hebben zien landen. Waarschijnlijk heeft men het er op gehouden, dat wij zouden doorvliegen naar Matsu-Shima, dat op nauwelijks tien zeemijlen ten westen van dit eiland moet liggen.

— Maar dat stelt mij allemaal niet gerust, Edward. Ik gaf een lief ding, als wij goed en wel weer weg waren. Zullen wij dadelijk aan de slag gaan?

— Onmiddellijk, Charles, ik kan je echter onmogelijk beloven, dat wij dan dadelijk zullen vertrekken, want mijn nieuwsgierigheid is sterk geprikkeld door de man, die het oor van onze James zo beschadigd heeft. Laten wij echter ontbijten en dan direkt aan het werk gaan.

Raffles had deze woorden nauwelijks uitgesproken of een geweldige explosie, die iedere beschrijving tart, scheen het hele eiland op zijn grondvesten te doen trillen.

Het was als een donderslag, maar duizendmaal sterker en boven de heuvelkam in het oosten steeg een grote rookkolom op.

Het donderend geluid van de explosie scheen zich over het hele eiland voort te planten en stierf tenslotte na veelvuldige echo's weg.

Charles Brand was bleek geworden en staarde Raffles met grote, verschrikte ogen aan.

Hij had natuurlijk, als trouw krantenlezer, kennis genomen van de verschillende proeven, die in de loop van de jaren met de atoombom waren genomen. Hij was er in zijn hart van overtuigd, dat er op het eiland, waar zij nu waren, dergelijke proeven werden genomen en hij hoefde Raffles maar even aan te kijken, om er zeker van te zijn, dat deze er net zo over dacht.

— Nou, nou, zei Brand met zachte stem, dat bevalt me niets, Edward; ik geloof dat ze met gevaarlijke dingetjes aan het spelen zijn. Behalve Amerika en de Sovjet-Unie schijnt Japan ook al over kernbommen te beschikken. Dat ziet er niet mooi uit. Hoe denk jij er over?

— Ik kan je onmogelijk zeggen wat de oorzaak is van die explosie, Charles, maar dit voorval versterkt mij alleen maar in mijn besluit, om te ontdekken, welke vreemde geheimen dit eiland verbergt. Maar nu eerst aan de slag; wij moeten ons

in ieder geval klaar kunnen houden, op het eerste teken van gevaar op te stijgen.

Haastig werd een ontbijt gebruikt, bestaande uit beschuit, jam, gecondenseerde melk, wat vruchten en koud vlees, waarna de mannen dadelijk begonnen met de reparatie aan het vliegtuig.

Na twee uur kon Henderson met een gerust geweten verzekeren, dat de « Duivel der Lucht » weer volkomen luchtvaardig was.

Toen zei Brand zacht tegen Raffles:

— Je weet, dat ik geen lafaard ben, Edward, maar ik zou je toch willen vragen, zo snel mogelijk van dit eiland te verdwijnen.

— Alvorens zij mij ongerust maken, Charles, prikkelen ze eerst mijn nieuwsgierigheid, antwoordde Raffles kalm. Ik blijf dan ook bij mijn plan om de oostkant van het eiland nu direct te gaan onderzoeken. Het spreekt vanzelf, dat ik je niet zal dwingen mee te gaan.

Brand keek Raffles verwijtend aan en riep uit:

— Je gelooft toch zeker niet, dat ik je alleen zou laten gaan? Je stelt je hier waarschijnlijk aan een groot gevaar bloot?

— Dat weet ik bijna zeker, Charles, antwoordde Raffles ernstig. Wij bevinden ons hier, naar alle waarschijnlijkheid, op een Japans eiland en ik vergeet evenmin, dat op dergelijke eilanden veel geëxperimenteerd wordt. Ik wil echt geen kwaad van de Japanners en de Chinezen zeggen, maar hun mateloze eerezucht en grenzeloze overtuigdheid van hun eigen superioriteit die soms aan het belachelijke grenst, leveren een groot gevaar op voor het blanke ras. En daarom ben ik altijd bezield geweest met enig, niet onrechtvaardig wantrouwen jegens onze gele broeders.

— Je blijft dus bij je plan, de oorzaak van die ontploffing nader te onderzoeken?

— Absoluut! Natuurlijk moet er iemand bij de machine achterblijven en dat zal Henderson zijn, want daar is hij onder de gegeven omstandigheden het best geschikt voor.

Raffles wendde zich tot de reus en ging verder:

— Ik geloof toch wel, James, dat ik je die taak kan toevertrouwen?

— Wie een vinger naar de machine durft uitsteken, Mylord, die sla ik de hersens in, antwoordde Henderson.

— Ik denk niet dat daar vrees voor zal bestaan, antwoordde Raffles glimlachend. Wanneer hier bewoners op het eiland zijn, tijdelijke bewoners wel te verstaan, dan houden zij zich op aan de oostkant, aan de kant waar die ontploffing klonk. In ieder geval zal je een oogje in het zeil moeten houden; men kan nooit weten.

— Veronderstel, Mylord, dat er tegen de verwachting in toch een paar van die gele knullen komen opdagen. Wat dan?

Raffles dacht even na, voordat hij antwoordde:

— Dan mag je het in geen geval, tenzij je wordt overvallen, tot een gevecht laten komen.

Er werden nog een paar details geregeld en daarop maakten Raffles en Brand aanstalten om een onderneming te beginnen, waarvan zij zelf heel goed het grote gevaar inzagen, al zou geen van beiden met enige juistheid hebben kunnen zeggen, wat dat voor gevaar zou zijn.

Henderson ging de post innemen bij de herstelde machine, die zodanig elk ogenblik zou kunnen opstijgen.

Het toestel was een eindje de vlakte opgereden, opdat Henderson niet verraderlijk zou kunnen wor-

den overvallen vanuit het bosje aan het uiteinde van het bergplateau.

Raffles en Brand hadden hun revolvers bij zich gestoken, maar hun buksen, die hun alleen last zouden geven, lieten zij achter in de cockpit van de machine.

Wel wikkelde Brand echter een dun, maar sterk koord om zijn middel, met aan het einde een haak, dat hen misschien van pas zou kunnen komen bij het afdalen van een steile rots.

Beiden drukten de hand van Henderson, die een beetje bleker was dan gewoonlijk, aangegrepen door een zonderlinge ongerustheid en daarop drongen zij moedig het bosje binnen, baanden er zich niet zonder enige moeite een weg door en stonden nu op een punt, vanwaar zij een groot gedeelte van het eiland konden overzien.

En nu kon ook Charles Brand er zich van overtuigen, dat dit eiland onmogelijk Matsu-Shima kon zijn, want daar was die vorm veel te uitgerekt voor.

De oostkust van het eiland van het punt waar de mannen stonden, werd aan het oog onttrokken door een hoge heuvelreeks, die een erg grillige, onregelmatige vorm had.

Er moest daar ergens een baai zijn, want men kon twee landtongen onderscheiden, die ver in zee vooruit sprongen.

Ook op dit eiland kwamen heel veel kersebomen voor en hun bloei maakte een prachtige tuin van dit schaars bewoonde eiland, dat hoogstens voedsel kon verschaffen aan een paar vissersgezinnen.

Waar dié mensen nu waren, was een raadsel; waarschijnlijk stonden hun hutten aan de andere kant van de heuvelrug in het oosten, waarvan de hellingen met dwergeiken en spichtige dennen begroeid waren, afgewisseld met manshoog struikge-

was.

Voor de rest geen teken van leven.

Nergens rook, nergens een woning, nergens zelfs iets wat op een gebaande weg leek.

Een paar langbenige, zacht rose gekleurde flamingo's vlogen met langzame vleugelslag van een kleine poel op, die op een meter of veertig onder de beide reizigers lag. Van de gaswolk, die een poos boven het eiland in de lucht had gehangen, was niets meer te zien.

Nadat Raffles en Brand enige tijd van het prachtige schouwspel hadden genoten, kreeg hun nieuwsgierigheid de overhand. Zij begonnen de hoogvlakte af te dalen en dat viel hun niet gemakkelijk, want de helling was tamelijk steil en met losse stenen bedekt, die onder de voet wegrolen.

Zij bereikten echter tenslotte de vallei en even later de kleine poel, gevuld met kristalhelder water en die gevoed bleek te worden door een smal stroompje, dat zacht voortkabelde over een bedding van kleine keistenen.

Het water was zo helder, dat men op enige voeten diepte heel duidelijk de zonderling gevormde vissen, glinsterend als rood goud, kon zien voorbijschieten.

Het water bleek uitstekend te drinken te zijn, zoals Brand kon constateren, toen hij er wat van in zijn holle hand schepte en het aan zijn lippen bracht.

Het was volkomen zoet en de poel stond dus blijkbaar niet in verbinding met de zee.

Waarschijnlijk had het bergstroompje zijn oorsprong op een van die hoge heuvels, bijna 150 meter hoog, die zich nu aan de linkerkant van de beide ontdekkingsreizigers bevonden. De vallei was begroeid met vrij hoog gras en het lopen was hier tamelijk gemakkelijk, door de

egale bodem.

Na ongeveer een half uur lopen, nu en dan stoppend om de omtrek te verkennen, bereikten Raffles en Brand de voet van de heuvels, die de oostkant van het eiland afsloten.

De twee mannen begonnen de flauwe helling van een van de heuvels te beklimmen, overtuigd dat zij vlug de sleutel van het raadsel in handen zouden hebben. Maar het ging hier zoals het bij een wandeling in de duinen vaak ook gaat; een eenvoudig gezichtsbedrog doet veronderstellen, dat wij nog slechts een enkel duin hoeven over te klauteren om het strand te bereiken, en wanneer wij op de top van het duin staan, dan blijkt weer een nieuwe rij zandbergen voor ons op te doemen.

Toen Raffles en Brand uiterst voorzichtig en na zich plat voorover te hebben geworpen de laatste meters van de heuvelhelling kruipend hadden aangelegd, bemerkten zij, dat zij alleen maar aan de rand van een kleine dalkom stonden, die aan alle kanten door heuvels was omringd.

Alleen aan de kant van de zee scheen een soort pas, een insnijding, een zogenaamd zadel in de heuvelrij te zijn.

Maar dat was het niet, waarnaar allereerst de aandacht van de twee mannen getrokken werd. Dat was een verzameling bamboehutten, veertien in totaal, die ongeveer in het midden van de dalkom bij elkaar stonden en daar een klein gehucht vormden.

Een smalle weg leidde er dwars doorheen en voerde naar de net genoemde inzinking en vandaar waar-schijnlijk naar zee.

Maar vergeefs speurden de beide vrienden naar enig teken van leven. Het gehucht leek uitgestorven te zijn. Hier en daar hingen netten te drogen, uitgespannen tussen twee

bamboepalen, en een kleine, volkomen kale hond van lichtgrijze kleur liep snuffelend tussen de hutten naar voedsel te zoeken.

Brand keek Raffles zwijgend aan, terwijl hij het hoofd een weinig op-hief, om door het struikgewas naar beneden te kunnen gluren, als om hem een verklaring te vragen.

— Dit is ongetwijfeld het enige gehucht van het eilandje en het is even zeker, dat die kleine, vermagerde hond er op dit ogenblik de enige bewoner is, begon Raffles na enige ogenblikken.

— Zouden de bewoners misschien op zee zijn?

— Het is mogelijk. Maar is het dan hun gewoonte, vrouw en kind mee aan boord te nemen?

Raffles had zijn kijker uit het foudraal genomen, bracht die voor het oog en zocht de omtrek af. Toen hield hij het instrument stil en scheen naar iets in de verte te turen.

— Zie je iets? vroeg Brand nieuwsgierig.

— Ja, Charles. Van de kant van de kleine pas naderen twee mensen.

— Kun je niet onderscheiden wat het voor mensen zijn?

— Nog niet, wacht nog even.

Er verliepen vijf minuten en toen bracht Raffles opnieuw de kijker voor het oog. Toen hij na enige ogenblikken het instrument liet zakken zei hij:

— Het zijn twee Japanners, naar hun gestalte te oordelen, maar het kunnen ook Chinezen zijn.

— Vissers? vroeg Brand.

— Nee, dat geloof ik niet, al zijn zij heel eenvoudig gekleed.

— Maar als het geen vissers zijn, wat zijn het dan wel?

— Ik zou het je niet kunnen zeggen, Charles, alleen heb ik net gezien, dat de enkels van de beide mannen met een ketting aan elkaar vastzitten.

HOOFDSTUK III.

HET AANVALSWAPEN

Charles Brand had bijna een uitroep van verbazing geslaakt, zo veraste deze mededeling hem.

— Geef mij de kijker eens, zei hij.

Hij bracht het instrument voor het oog, tuurde er aandachtig door en schudde het hoofd.

Raffles had goed gezien: op ongeveer tien minuten afstand naderden langzaam en met volkomen gelijke tred twee mannen, gekleed in een korte, wijde linnen broek, een soort buis van dezelfde stof, zonder kraag en waarvan de wijde mouwen boven de ellebogen ophielden, sandalen van stro aan de voeten en met op het hoofd een eigenaardig gevormde hoed, als een puntige paddestoel en die met een koordje onder de kin was vastgemaakt.

De linkerenkels van de ene man was door een ketting van ongeveer een meter lang verbonden aan de rechterenkels van de ander.

De een had een houweel bij zich, de ander een korte spade.

Zij liepen zo snel zij konden en het duurde niet lang of het gerinkel van de ketting was duidelijk hoorbaar.

Nu en dan keken zij om en Raffles twijfelde er geen ogenblik aan, of die twee mannen werden achtervolgd.

— Het lijken wel ontsnapte gevangenen, zei Brand op fluisterende toon.

— Ik twijfel er ook geen ogenblik aan of zij zijn dat inderdaad, Charles, zei Raffles. Je weet, dat door-

gaans in Japan langdurige veroordelingen dikwijls gewijzigd worden van gevangenisstraf in dwangarbeid. Het is best mogelijk dat dit twee van dergelijke veroordeelden zijn. Het feit, dat zij aan elkaar geketend zijn, bewijst dit.

Terwijl Raffles sprak, had Brand de twee mannen aandachtig met de ogen gevolgd en ineens riep hij uit:

— Maar wat doen ze nu?

De twee Chinezen hadden het genucht bereikt en zonder aarzelen liepen zij de eerste de beste hut binnen.

Zij kwamen er echter gauw weer uit en gingen een tweede hut binnen.

Toen zij daar weer uit kwamen, had een van hen een stuk brood in de hand, dat hij niet zonder moeite in tweeën brak en er een deel van aan zijn makker gaf.

Het brood was zeker heel oud en hard, maar de twee mannen waren blijkbaar uitgehongerd en verslonden het met grote haast.

Nauwelijks hadden de Chinezen het brood opgegeten, of een van hen ging op de grond zitten en de andere, de man met het houweel, begon met woeste slagen de schakels van de ketting te vernielen.

Het duurde lang, voordat hij er in slaagde, een van de schakels kapot te krijgen, maar toen waren de twee gevangenen ook los van elkaar, al sleepte ieder van hen een halve meter ketting mee.

Zij gingen nu nog verscheidene

hutten binnen, misschien om naar een vijl te zoeken, maar konden blijkbaar niets van die aard ontdekken.

Wel had een van hen tenslotte een kleine zak in de hand, waarschijnlijk met rijst en de andere had een mes met een breed lemmet gevonden, waarvan hij de snede op zijn nagel beproefde.

Maar bij alles wat zij deden schenen de mannen bezielde te zijn door de gedachte, zo snel mogelijk deze plek weer te verlaten, bang als zij moesten zijn voor hun achtervolgers, die zeker snel zouden komen opdagen.

En toen zij gegeten hadden, kozen zij snel het hazenpad en verdwenen in het struikgewas.

Nog lang echter was het geluid hoorbaar, dat de achter hen aanslepende kettingen veroorzaakten.

— Er valt niet aan te twifelen, Edward, of wij hebben te doen met ontvluchte gevangenen, zei Brand, toen het weer stil was geworden. Ik kan mij alleen niet voorstellen, hoe die vluchtelingen van dit eiland willen proberen te ontkomen. Zij hebben daarvoor toch een vaartuig nodig.

Raffles schudde het hoofd en zei :

— Ik geloof niet dat het gewone gevangenen zijn, Charles. Er gebeuren dingen op dit eiland, die mij verontrusten. Die explosie, dit verlaten vissersgehucht, die aan elkaar geketende mannen, dat alles maakt mij enorm nieuwsgierig. En ik zal niet rusten voor ik dat raadsel doorgrond heb. Kom laten wij weer op weg gaan.

— En als wij de bewakers van die mannen tegen het lijf lopen ?

— Wij zullen het gebaande pad mijden en om de kleine dalkom heen gaan. Het is een omweg, maar wij lopen dan het minste gevaar te worden gezien.

Maar juist toen de beide mannen hun schuilplaats wilden verlaten, kwamen aan het einde van het smalle pad, dat naar de kust leidde, opnieuw enige mannen te voorschijn.

Er waren er vijf en door zijn kijker kon Raffles zien, dat zij een uniform droegen. Zich tot Brand wendend, zei hij :

— Twee van die mannen dragen de uniform van kapitein ter zee. Een van hen is in civiel, met een witte helm op en de beide anderen dragen de uniform van het Japanse leger. Zij komen naar hier toe.

De vijf mannen naderden intussen en men kon hen nu goed bekijken. Zij waren nog jong op de man met de witte helm na, die zeker de zestig al gepasseerd moest zijn.

Vier van hen droegen geweren en de man in civiel hield een revolver in de hand. Zij doorzochten snel de hutten van het verlaten vissersgehucht en toen scheen een van hen in de weke aarde het spoor te hebben gevonden van de sandalen van de vluchtelingen en van de ketting. Want hij sprak even met de overigen, wees naar de grond en daarop drongen alle vijf de mannen het kreupelhout binnen.

— Zij gaan toch niet in de richting van onze machine? vroeg Brand op ongeruste toon.

— Nee, daarvoor houden zij te veel rechts aan. Ik vermoed, dat zij de vluchtelingen zullen zoeken aan dat gedeelte van de kust dat naar Matsu-Shima is toegewend, in de veronderstelling dat de beide ontsnapt daar zullen proberen met behulp van een vlot van bamboe, naar dat eiland over te steken. En laten wij nu maar verder gaan. Het begint interessant te worden.

— Dat mag je wel zeggen. Ik zou wel willen weten wat die kerels op dit kleine vissersellandje komen uitvoeren. Zij zullen er toch geen mili-

taire basis van willen maken?

Raffles en Brand hadden zich opgericht en sloegen de weg rechts af, ten einde de dalkom om te trekken.

Het was een vrij grote omweg en pas een half uur later waren de beide mannen aan de tegenovergestelde kant van de kleine vallei, ongeveer halverwege de helling van een steile heuvel. Zij namen nu de grootste voorzichtigheid in acht en gingen slechts voetje voor voetje verder, telkens om zich heen kijkend.

Na tien minuten hadden zij de top van de heuvel bereikt, die met mimosastruiken en dwergeiken begroeid was en slopen behoedzaam verder. De top was nauwelijks vijf minuten lopen breed en toen zij de andere rand hadden bereikt, zagen zij van een hoogte van ruim 50 meter neer op het strand en op de golven die het bespoelden.

Zij waren nu ongeveer recht boven een van de twee landtongen, die zij enige uren tevoren al in de verte hadden ontdekt.

Die landtongen, ongeveer tweehonderd meter van elkaar verwijderd, waren bijna een halve kilometer lang, gedeeltelijk begroeid en omsloten een prachtige baai, een soort natuurlijke haven, door de twee landtongen beschermd tegen de woede van de golven.

In het midden van de baai lag een oorlogsschip voor anker. En van een hoge laadboom woei de Japanse vlag.

Het was een modern slagschip en een van de grootste, die Brand ooit gezien had, groter dan de schepen van de Dreadnought Classe.

Het voerde niet minder dan negen achttienduimstukken, drie aan drie opgesteld in drie geweldig grote draaitorens en verder meer dan 30 stukken van kleine kaliber. Zelfs de twee grote stalen masten droegen snelvuurgeschut, ter hoogte van de

ra's.

Er was weinig beweging aan boord te zien, zoals Raffles kon opmerken, toen hij zijn kijker voor het oog had gebracht.

Op voor- en achterdek liepen een paar matrozen met het geweer op de schouder langs de verschansing op en neer.

Maar er was nog meer te zien dan dit Japanse slagschip alleen. Ongeveer in het midden van de landtong stond een klein houten gebouwtje, waarvan het doel niet direkt duidelijk was. Er stak een mast boven uit en vandaar liepen draden naar het strand, waar zij verdwenen in een tweede houten huisje, niet veel groter dan een stal.

Op het strand was geen levende ziel te zien, maar dicht bij de landtong lag een sloep, blijkbaar afkomstig van het oorlogsschip, waarin een twaalfstal matrozen zaten, de handen op de riemen rustend.

Waarschijnlijk waren de vijf mannen, die Raffles en Brand net gezien hadden, met deze sloep aan land gebracht.

De twee mannen lagen dit alles geruime tijd te bekijken, zonder een woord te spreken.

Toen wendde Raffles het hoofd naar Brand en zei, terwijl hij zijn stem tot een zacht gefluister liet dalen:

— Het wordt nu ieder ogenblik interessanter. De tegenwoordigheid van dat Japanse oorlogsschip, dat daar zo rustig op zijn ankers ligt, staat natuurlijk ergens mee in verband, maar ik weet nog niet, wat het wel kan zijn. In ieder geval betekent die explosie van deze morgen, dat wij hier niet te doen hebben met een ramp, want dat blijkt voldoende uit de buitengewone kalmte die aan boord heerst.

— Maar wat betekenen die houten huisjes daar?

— Ik heb zo'n idee, dat hierin een complete radiozendinstallatie is ondergebracht.

— Ik krijg de indruk, Edward, alsof hier in het geheim proeven worden genomen met oorlogstuig.

— Je spreekt mijn eigen gedachten uit, Charles, zei Raffles op ernstige toon. Een dergelijk idee had ik ook al enige ogenblikken. Als wij hier blijven, dan zullen wij het misschien nog wel zien.

— Het is alleen maar een veronderstelling, Edward, maar neem eens aan, dat de Japs ons hier ontdekken, denk je dat ze ons vriendschappelijk zouden behandelen?

— Dat betwijfel ik, antwoordde Raffles met een zonderlinge glimlach. Wat zij hier op dit eiland uitspoken, mag natuurlijk het daglicht niet zien en of het nu door een Engelsman of door een andere buitenlander wordt ontdekt, als het iets is dat zij tot iedere prijs geheim willen houden, dan geloof ik dat die Engelsman of die buitenlander de langste tijd zou hebben geleefd. De Japaners zijn in dat opzicht meedogenloos en het is een publiek geheim, dat in een ander land, dat ik nu maar niet noemen zal, arbeiders op staande voet zijn doodgeschoten, die door louter toeval getuigen waren geweest van proefnemingen met verdragend geschut.

— Maar dan is het gevaar dat ons bedreigt, zeker niet denkbeeldig, zei Brand en hij maakte onwillekeurig een beweging in de richting van zijn revolver.

— Allesbehalve, en ik zou je dan ook wel willen vragen, een beetje minder hard te spreken en je hoofd meer naar de aarde gebogen te houden. Goede prismakijkers zijn altijd gevaarlijke instrumenten geweest en al liggen wij hier nu in het struikgewas verborgen, een al te snelle beweging kan ons verraden.

De twee mannen zwegen.

Kwartier na kwartier verstreek en er kwam geen enkele verandering in de situatie.

De matrozen wachtten in hun sloep, bijna onbeweeglijk, de schildwachten aan boord van het oorlogsschip liepen op en neer en van tijd tot tijd vertoonde zich een officier op de commandobrug.

Maar na anderhalf uur geduldig te hebben gewacht, zagen Raffles en Brand de vijf mannen, die zij al eerder gezien hadden, te voorschijn komen uit de soort van insnijding in de heuvelkling, waarop het smalle pad uitkwam, dat van de baai naar het vissersgehucht liep.

Zij hadden de ontsnapte gevangenen blijkbaar niet kunnen terugvinden en zochten daarom het oorlogsschip weer op, waarschijnlijk er van overtuigd, dat de twee vluchtelingen toch niet van het eiland zouden kunnen afkomen.

De sloep roeide hen naar boord terug en de vijf mannen klommen langs de valreep aan boord, maar de sloep werd niet aan boord gehaald.

Integendeel, een ogenblik later roeiden de matrozen snel naar de landtong, die het verst van de beide verborgen verspieters was afgelegen en verdwenen een ogenblik later aan de andere kant van die landtong.

Zij waren nauwelijks uit het oog, of het gerammel van een lier aan boord van het slagschip klonk en een stoombarkas, bemand met zes koppen, kwam langzaam omlaag en raakte tenslotte de oppervlakte van het kalme water van de baai. Het kleine vaartuig stevende dezelfde weg op, die de matrozen al waren gevolgd.

Met grote belangstelling hadden Raffles en Brand alles gevolgd. Enige minuten later zou hun het doel hiervan duidelijk worden.

Want toen verscheen de barkas

weer, maar deze keer had zij een zestal kleine jonken op sleeptouw, Japanse vissersvaartuigen, waarvan nu het eigenaardige, vierhoekige zeil gestreken was, uit matten gevlochten.

Raffles begreep direkt het doel.

De vissersschuiten werden naar de baai overgesleept, om vlak bij het oorlogsschip verankerd te worden, om de twee ontsnapte gevangenen de gelegenheid te ontnemen, met een van die vissersvaartuigen naar Matsu-Shima, of misschien wel naar de dichtstbijzijnde Chinese of Koreaanse kust over te steken op gevaar af, onderweg te worden overvallen door een van die orkanen, die in de Japanse zee vaak voorkomen en enorm hevig zijn.

De barkas kon de zes ranke vaartuigjes met gemak slepen en even later lagen zij naast elkaar, op geen 50 meter van het oorlogsschip en dadelijk werden er een drietal snelvuurkanonnen opgericht.

Aan boord van iedere jonk bleek een matroos te zijn geweest, die nu weer in de sloep kropen en naar het oorlogsschip terug keerden.

De barkas echter stevende weer weg, om opnieuw de landtong te rond en uit het gezicht te verdwijnen.

Er verstreek bijna een half uur en Raffles en Brand hadden hun karige lunch al gebruikt, die bestond uit scheepsbeschuit, een slok koude koffie en wat gedroogd vlees, toen de barkas weer achter de landtong te voorschijn kwam, maar nu veel verder van de kust verwijderd.

Het kleine vaartuig vorderde langzaam en een ogenblik later werd duidelijk waarom. De barkas had namelijk aan een tros van wel driehonderd meter lengte een oorlogsschip op sleeptouw.

Door de kijker kon Raffles zien dat het een verouderd vaartuig was

en blijkbaar alleen nog maar geschikt om als oud roest te worden gesloopt.

Terwijl de barkas langzaam en schijnbaar met moeite de kolos door het water trok, werd er opnieuw een sloep van het voor anker liggende slagschip gestreken, waarin enige officieren plaats namen en ook de burger met de witte helm.

De matrozen roeiden het kleine vaartuig naar de landtong, waarop Raffles en Brand een vrij uitzicht hadden en daar gingen de officieren aan land en liepen naar de kleine hut. De sloep roeide weer weg.

De vijf mannen waren nu in de hut verdwenen en Raffles en Brand begrepen eigenlijk niets van wat daar gebeurde, toen er plotseling zich een vreemd voorwerp van de landtong leek los te maken, dat dadelijk de aandacht van de beide mannen trok.

Op het eerste zicht leek het een enorme gummibal te zijn, van bijna twee meter doorsnee, die tot bijna de helft onder water lag.

Het vreemde voorwerp was zeker tot op dat tijdstip verborgen geweest in een kleine inham, op maar een paar meter van de punt van de landtong en toen het zich langzaam draaide, bemerkten de twee mannen, dat het meer de vorm van een ei dan van een kogel had.

De kleur was loodgrijs en uit de stalen huid van het vreemde ding staken op verscheidene plaatsen punten uit als voelhorens van een slak.

Hadden er meer aan gezeten, dan zou het eigenaardige voorwerp zeker het meest hebben geleken op een egel, die zich heeft opgerold. Langzaam draaiend rolde het ding als het ware over het water en het moest blijkbaar voor een groot gedeelte met lucht gevuld zijn.

Het leek eerst recht op de sloep

af te rollen, waarvan de matrozen met trage bewegingen de riemen hanteerden, maar week toen iets uit, beschreef een volledige cirkel om de sloep, op een afstand van niet meer dan vijf meter en zette toen zijn weg voort.

Het stak de baai over, scheen bij de tweede landtong even te aarzelen, keerde op zijn weg terug en draaide in een wijde boog, tot tweemaal toe om het slagschip heen.

Met ogen, wijd open van verbazing, staarde Brand naar de rond-draaiende bol en tenslotte vroeg hij met een stem, die een beetje schor klonk :

— Wat kan dat te betekenen hebben, Edward ?

— Ik geloof dat ik het al bijna weet, Charles, een nieuw aanvalswapen, dat is alles.

— Maar waardoor wordt dat ding bestuurd ? Zouden er mensen in zitten ? vroeg Brand.

— Dat lijkt mij heel onwaarschijnlijk, want het draait zich voortdurend om zijn eigen as en het is ook te klein om meer dan twee personen te kunnen bevatten. Ik vermoed dat het van de wal af en wel van dat kleine houten huisje daar-ginds, radiografisch wordt bestuurd.

Het donkergrijze ding was intussen verder gedraaid, had een volledige acht beschreven en zette nu koers naar zee, waar de barkas het oude slagschip nu in een tamelijk snelle vaart voorttrok.

Het stalen ei echter had zijn vaart aanzienlijk versneld en rolde of scheerde nu in sneltreinvahrt over de golven. Het maakte zigzags, cirkels, lussen, schijnbaar gehoorzaamend aan een geheimzinnige macht, die het leek te besturen. Het kwam plotseling binnen enkele meters tot stilstand en schoot het volgende

ogenblik weer met verbijsterde vaart voort, keerde op zijn weg terug en werd aan de horizon klein als een stip. Toen kwam het tot bijna bij de landtong, wentelde weer terug en gleed nu, als was het een levend, met een eigen wil bezielde wezen, naar het op sleeptouw genomen slagschip.

Het voer er niet recht op toe, maar beschreef een kronkelende lijn en dat met zóveel snelheid, dat men het nauwelijks kon volgen. Toen stootte het ding met ongelooflijke snelheid op het oude slagschip toe en een van zijn pennen scheen het in de zij te treffen.

Onmiddellijk volgde een oorverdovende explosie, die de lucht sekondenlang in trilling hield en die de bommen op het eilandje deed buigen als onder een stormwind, ofschoon de ontploffing op minstens vijf zee-mijlen uit de kust had plaats gehad.

Raffles en Brand hadden zich instinctief plat neer gegooid, om niet door de luchtdruk te worden meegesleurd, die over het eiland vloog. Hun trommelvliezen deden pijn van het ontzaglijke geweld van de explosie.

Toen zij nauwelijks enige sekonden later weer opkeken, was er van het oude slagschip geen spoor meer te bespeuren; het was binnen enkele tellen letterlijk in stukken gescheurd en naar de bodem van de zee gezonken.

De barkas moest uit alle macht vechten tegen de geweldige hoge golven, die de ontploffing had veroorzaakt.

En boven de plek, waar zich dit drama had afgespeeld verhief zich majestueus een gaswolk in de lucht, in de vorm van een reusachtige paddestoel, die afwisselend alle kleuren van de regenboog aannam.

HOOFDSTUK IV.

DREIGEND GEVAAR

Zwaar onder de indruk bleven de beide vrienden een ogenblik zwijgend elkaar aanstaren.

Toen zei Brand en onwillekeurig beefde zijn stem iets :

— Dat is vreselijk.

— Het is zeker erger dan alles wat ons tot dusverre bekend is op dat gebied, Charles, antwoordde Raffles. Een slagschip van die grootte heeft 900 tot 1.000 man aan boord en je begrijpt wel dat er na zo'n ontploffing geen man in leven blijft. Tegen dit wapen, tegen deze vijand schijnt geen afweer te zijn. Het ding nadert met de snelheid van een lokomotief in volle vaart, het komt niet in een rechte lijn aanzetten, maar beschrijft een grillige baan en geen enkele kanonnier zou kans zien die moorddadige bom tijdig onschadelijk te maken. Nu, de Japs mogen er prat op gaan, dat zij hier iets hebben uitgevonden, of liever een al bekende uitvinding in de praktijk hebben toegepast en verbeterd, waardoor het mogelijk is binnen enkele dagen tot zelfs de grootste oorlogsvloot naar de zeebodem te laten verdwijnen. Want deze voorwerpen zijn natuurlijk niet aan een afstand gebonden. Als men ze op vijf kilometer uit de kust kan besturen, dan kan men het ook op vijftig, op vijf-honderd, ja zelfs op vijfduizend.

— Natuurlijk, mits de juiste plek van het vijandelijke schip tot op centimeters na nauwkeurig bekend is, merkte Brand op.

— Voorlopig althans, zei Raffles.

En dat is maar een groot geluk, anders zouden de Japanners misschien kans zien met die dingen onze eigen havens naar de kelder te zenden, na ze eerst een reis om de halve wereld te hebben laten maken. Men kan echter een schip met een goede verrekijker en bij helder weer op een afstand van 10 tot 15 zeemijlen zien, een afstand, die voor het verst dragend geschut onoverkomelijk is, maar die door dat helse ding, dat wij net gezien hebben, in een paar minuten kan worden afgelegd.

Brand bleef een ogenblik in gedachten voor zich uitstaren en zei toen :

— Wat lijkt je, zouden wij maar niet zo gauw mogelijk maken dat wij wegwamen ? Wij weten nu het geheim van dit eiland. Ik kom er nu ook achter waarom de Japanners gevangenen gebruiken voor de werkzaamheden, die hier op het eiland moesten worden verricht ; die mensen komen nooit meer in de maatschappij terug, kunnen dus nergens over praten en kunnen al evenmin ontsnappen, al is die laatste veronderstelling niet helemaal juist gebleken.

— Geloof maar gerust dat zij niet zullen rusten, voor het hele eiland is afgezocht en zij de vluchtelingen weer in handen hebben, merkte Raffles op. Al zouden zij de bemanning van het hele slagschip er voor moeten gebruiken om een klopjacht te houden, zij zullen het pertinent doen.

Ook in dat opzicht zou Raffles weer gelijk krijgen, want zodra het experiment was afgelopen en de barkas naar boord was teruggekeerd werden bijna alle sloepen gestreken en een honderdtal matrozen roeiden naar de wal.

Raffles had hen door zijn prisma-kijker scherp opgenomen en zei nu :

— Ik zie al wat het is. Het slagschip is niet bemand door gewone matrozen ; het zijn allemaal zonder enige uitzondering jongelui, die voor adelborst studeren en voor deze speciale gelegenheid de bemanning van het slagschip vormen. Voor het merendeel zijn zij zonen uit adellijke families en zij zullen wel een dure eed hebben moeten zweren, met geen woord te verraden, welke proefnemingen hier plaats vinden.

— Van adel of niet van adel, Edward, laten wij maken dat wij het stof van dit eiland van onze voeten schudden.

— Je hebt gelijk, Charles, laten wij vertrekken. Wij moeten zorgen, dat die honderd of meer matrozen het eiland niet kunnen overstromen, voordat wij weer de machine hebben bereikt.

De boten waren intussen weer op het zandige strand gelopen, de roeiers sprongen vlug als apen aan land, na hun geweren te hebben gegrepen en holden onder bevel van een zesttal officieren tegen de hellingen op. Dat het ernst was, bleek wel uit de omstandigheid, dat tenslotte een grote boot van het schip werd afgezet, beladen met tenten en eetgerei. De Japanners waren blijkbaar vastbesloten de ontsnapte gevangenen weer in handen te krijgen.

Het werd nu ook hoog tijd voor Raffles en Brand, de terugweg te aanvaarden. Zij holden weer door het kreupelhout, dat de top van de heuvel bedekte.

Het was echter een nare omstan-

digheid, dat zij ook ditmaal geen gebruik konden maken van het voetpad, dat naar het kleine vissersgehucht liep, omdat zij daar zeker onmiddellijk zouden worden gezien.

En Raffles en Brand bleken er verstandig aan te hebben gedaan zich niet op dat pad te wagen, want geen vijf minuten later zagen zij, zelfs in een dicht bosje lopend, een patrouille van vijf man over het voetpad lopen. Dat pad liep regelrecht naar het gehucht en vandaar was het niet ver meer van de plek, waar de machine op de hoogvlakte was achtergelaten.

Raffles en Brand haastten zich dus zoveel zij konden, maar ook de Japanners schenen grote haast te hebben en zij waren helaas in het voordeel, want zij hoefden zich geen weg te banen door een wild begroeid bos, waar de voeten ieder ogenblik verward raakten in boomwortels en lianen, maar zij konden vlug verder langs een pad, dat misschien al eeuwen lang door de kleine vissersbevolking van dit eiland was platgelopen.

Hun enige hoop was, dat de vluchtelingen gauw ergens ontdekt zouden worden, of dat althans de Japanners de hoogvlakte niet zouden onderzoeken, overtuigd als zij moesten zijn, dat de beide ontsnapten daar boven zeker geen toevlucht zouden hebben gezocht.

Een ogenblik later hadden zij de Japanners weer uit het oog verloren. Nu en dan klonk er een schot, dat blijkbaar bedoeld was als waarschuwingssein tussen de Japanse patrouilles om elkaar op de hoogte te houden van de plek, waar zij zich bevonden.

De twee vrienden spraken weinig; daarvoor was hun geest te ongerust over het lot van hun machine.

Daar het om zulke belangrijke dingen ging, als de uitvinding van

een nieuw wapen ter zee, daar zouden de Japanners zeker geen medelijden betonen. En wat hun arme machine betreft, al was de kostbare motor ook afgesloten door een metaalen kap, die alleen Raffles, Brand en Henderson wisten te openen, het zou toch niet lang duren of bekwame Japanse ingenieurs zouden het geheim van de wonderlijke elektromotor hebben ontdekt.

Al die overwegingen spoorden Raffles en Brand aan zich zoveel mogelijk te haasten en zij letten dan ook niet op de schrammen, die zij op liepen door hun handen en hun gezicht open te halen aan de scherpe dorens van sommige struiken.

Maar een nieuwe tegenslag wachtte hen. Een patrouille van acht man, met geweren gewapend, kruiste hun weg en zij moesten zich geruime tijd in het dichtste struikgewas verborgen houden, voordat zij verder konden.

Het zou natuurlijk onmiddellijke zelfmoord betekend hebben, met hun revolvers de strijd te willen opnemen tegen acht met uitstekende geweren bewapende mannen, die zeker geen ogenblik zouden aarzelen, van hun wapens gebruik te maken.

Na deze ontmoeting, die gevaarlijk voor hen had kunnen aflopen, liepen Raffles en Brand verder, maar toen zij het als uitgestorven gehucht naderden, moesten zij opnieuw uiterst voorzichtig zijn, want net hadden zij weer de uniformen van de Japanners tussen de bomen gezien.

Zij beklommen de helling van dezelfde heuvel, waarlangs zij op hun tocht naar de zee naar het gehucht waren afgedaald en liepen zo snel zij konden verder, aangegrepen door een onrust, waarvoor zij niet helemaal een verklaring durfden geven.

Zij waren nauwelijks meer dan tien minuten lopen verwijderd van

de plek, waar de machine was achtergebleven, of zij hoorden schoten knallen, drie, vier, snel achter elkaar.

— Snel, Charles, snel, riep Raffles uit. Het schieten komt van de kant van de hoogvlakte.

De twee vrienden renden door het dichte bos aan het einde van het bergplateau en hadden al snel de zoom bereikt.

Maar onmiddellijk lieten zij zich op de grond vallen en verscholen zich achter een soort aarden wal, aan de rand van een greppel, met mos en gras begroeid.

Wel een vijftigtal gewapende matrozen waren daar om de machine heen en Henderson stond, zijn krachtige armen met poldikke touwen op de rug vastgebonden, met bebloed gezicht, de kleren half verscheurd, als een gewonde stier om zich heen te kijken, hijgend en vloekend als een wildeman.

Aan zijn voeten lagen drie Japanners, die hij waarschijnlijk duchtig had toegetakeld, want er was geen leven in hen te ontdekken.

— Moeten wij dat toelaten? siste Brand tussen de tanden, sidderend van woede. Ik heb zin om er op in te gaan.

— Heel verstandig, zei Raffles ironisch. Dat zou zeker de handigste manier zijn om Henderson te hulp te komen. Daar zijn vijftig man en even zoveel geweren. Vóór je er met je revolver twee hebt neergelegd, ben je zelf een zeef. Nee, Charles, wij zijn nu eenmaal te laat gekomen, maar nu zullen wij niet de ene stommitieit op de andere stapelen en onze toestand nog verergeren, door het als Don Quichottes op te nemen tegen een vijf en twintigvoudige overmacht. Henderson is verbazend sterk, dat weten wij, maar zelfs Hercules in eigen persoon zou die scheepskabels, waarmee zij hem

hebben gebonden, niet kunnen vernielen.

— Dus, wij moeten werkeloos toezien, dat men de arme kerel misschien een kopje kleiner maakt? protesteerde Brand op hese toon en hij kon zich bijna niet beheersen bij dat idee.

— Wij zullen niet werkeloos blijven, Charles, zei Raffles. Wij zullen alleen op het goede ogenblik optreden. Henderson loopt op het ogenblik geen gevaar, anders hadden zij hem natuurlijk wel direkt neergeschoten. Zij beseffen dat hij de machine niet heeft verlaten en zij begrijpen ook wel, dat er nog meer personen met dat vliegtuig hier geland moeten zijn. Misschien hopen zij van hem te horen, waar die anderen uithangen.

— En waar zullen zij hem nu heenvoeren?

— Ik denk dat zij hem aan boord van het oorlogsschip zullen brengen en hem daar gevangen zullen houden.

— Maar, zij zullen hem doden, als zij ons niet vinden.

— Wij zullen hem redden vóór zij dat hebben kunnen doen, zei Raffles vastberaden. Wees niet dwaas en probeer niet als een dolleman het onmogelijke te bereiken. Het betekent onze onmiddellijke dood, als wij op dit ogenblik wilden proberen Henderson te bevrijden.

Juist toen Raffles dit gezegd had, zette een stoet van meer dan twintig personen zich in beweging, waarvan Henderson het middenpunt vormde.

De stoet trok door het bosje, op geen vijftig meter afstand van de schuilplaats, waar Raffles en Brand zaten en het was zeker een groot geluk te noemen, dat zij daar niet ontdekt werden.

Van de rest van de matrozen verspreidden er zich een vijftwintig-

tal opnieuw over het eiland en vier bleven op wacht bij de vliegmaschine.

De gewonden waren meegenomen door het eerste groepje van twintig man.

Raffles wachtte tot er van de witte uniformen niets meer te zien was en zei toen zacht tegen Brand:

— Zodra de gelegenheid zich voordoet, moeten wij proberen weer in bezit te komen van onze machine, want zonder ons toestel kunnen wij toch niets uitvoeren.

— En Henderson?

— Wij zullen nu eerst zien wat zij met hem uitvoeren, maar ik ben overtuigd, dat hij naar het oorlogsschip gebracht wordt. Het is echter noodzakelijk, dat wij daar zekerheid over hebben.

En weer ondernamen Raffles en Brand de tocht dwars over het eiland, maar nu volgden zij het spoor van de kerels, die Henderson hadden weggevoerd, onverschillig voor de mogelijkheid, dat zij zouden worden gezien.

Het geluk was hen echter gunstig; want zij konden zonder te worden ontdekt, de heuvelrij in het oosten weer bereiken, juist op het ogenblik dat de Japanners Henderson dwongen in een sloep te stappen, die daarna direkt naar het voor anker liggende slagschip roeide.

Toen de beide mannen zich overtuigd hadden dat Henderson aan boord was gebracht, haalden zij althans iets geruster adem.

Nu Henderson niet op slag was gefusilleerd werd de kans groter, dat zij hem zouden weten te redden.

Het was duidelijk dat de Japanners eerst wilden proberen, ook de overige reizigers, die met de machine hier waren geland, in hun macht te krijgen.

Zij hadden in Henderson blijkbaar de ondergeschikte herkend, al was het maar wegens de onnavolgbare

wijze, waarop hij zijn echt Londense vloeken liet rollen.

Een ogenblik bleven Raffles en Brand zich verscholen houden onder het dichte struikgewas, waarmee de top van de heuvel boven de landtong begroeid was.

Het was omstreeks drie uur in de middag. Na lange tijd met gefronste wenkbrauwen naar het voor anker liggende oorlogsschip te hebben gestaard, begon Raffles :

— Ik geloof werkelijk dat wij voor het ogenblik over het lot van onze brave Henderson niet al te ongerust hoeven te zijn. Men zal hem ondervragen, want zelfs Japanners kunnen moeilijk om deze reden een moord in koelen bloede plegen en er zal dus een soort verhoor voorafgaan aan de eventuele terechtstelling. Zij kunnen echter Henderson niet doden, als zij ook de overige indringers niet in handen hebben, want het gevaar blijft uiteindelijk bestaan, dat deze kans zien te ontsnappen en wanneer zij in Engeland een verhaal gaan doen van het gebeurde, kon dat tot bepaald onaangename gevolgen leiden. Zij zullen dus allereerst geen poging onbeproefd laten, om de personen in handen te krijgen, die met de machine zijn neergestreken op een eiland, welk bestaan zij zelfs wel hadden willen verzwijgen, als dat mogelijk was geweest. Toch blijft onze toestand heel gevaarlijk, want wij mogen niet vergeten, dat op het ogenblik « De Duivel der Lucht », onze vliegmachine, door vier met geweren bewapende Japanners bewaakt wordt.

En er is geen sprake van of door dit te doen zijn zij in hun recht, want in ieder geval hebben wij niet voldaan aan de douaneformaliteiten.

— Dat zal ons toch allemaal, hoop ik, niet beletten, Edward, desnoods het onmogelijke te doen de vlieg-

machine weer in ons bezit te krijgen? riep Brand op grimmige toon.

— Natuurlijk niet, antwoordde Raffles. Maar wij zullen verstandig doen, als wij daarmee wachten, totdat wij weer over de hulp en de kracht van Henderson kunnen beschikken. Ik hoef je zeker niet te zeggen, dat wij met onze pogingen zullen moeten wachten tot het donker is. Deden wij dat nu, dan konden wij ons evengoed dadelijk laten arresteren.

Brand, die de blik onafgewend op het grote slagschip gevestigd hield, zei nu :

— Het is mij niet erg duidelijk, Edward, hoe dit alles moet eindigen. Het kan je toch geen ernst zijn, te willen proberen, Henderson van dat oorlogsschip te gaan bevrijden?

— Dat is het toch inderdaad, en ik denk zelfs te zullen slagen, antwoordde Raffles kalm. Versta mij wel, niet in deze kleren, die wat al te sterk opvallen en ons ook het zwemmen beletten.

— Zeg mij dan eens hoe je aan andere kleren denkt te komen.

— Op geen andere manier, dan om ze aan anderen af te nemen. Misschien ook vinden wij wel iets in een van de bamboehutten van het vissersgehucht.

— Alles goed en wel, maar dan wacht ons zeker een kogel, wanneer men ons te pakken krijgt.

— O, wat dat aangaat, ik maak mij niet de minste illusie, dat de kleren die wij nu dragen, ons zullen beschermen. Onze nationaliteit zal dat zelfs niet doen. Wij zijn ongewenste en heel gevaarlijke getuigen geweest van proefnemingen met een nieuw aanvalsmiddel en de Japanners zullen al te veel waarde hechten aan het bewaren van hun geheim, dan dat zij ons in het leven laten.

— Dat alles zijn minder prettige

vooruitzichten, Edward, antwoordde Brand op mistroostige toon.

— Wij hebben ons in de situatie heden te schikken, dat is alles. Wij zijn zo onverstandig geweest, niet

onmiddellijk te vertrekken en dat is mijn schuld. Het helpt echter niet of wij als oude vrouwen blijven babbelen over onze onvoorzichtigheid; wij zullen moeten handelen.

HOOFDSTUK V.

BIJ HET VALLEN VAN DE AVOND

Ongeveer tien minuten later veranderde het toneel opnieuw.

Weer werden de sloepen gestreken en de matrozen, die Henderson naar het oorlogsschip hadden gebracht, keerden weer naar land terug, nu vermeerderd met nog een tiental officieren.

Het was duidelijk, dat de bevelhebber van het slagschip een goed georganiseerde kloppjacht over het hele eiland bevolen had.

Inderdaad moest er hem wel heel veel aan gelegen zijn, de westerlingen tegenover zich te zien, die het geheim van de nieuwe uitvinding waren te weten gekomen.

De sloepen werden op het strand getrokken en bleven daar onder de bewaking van vier matrozen achter.

Raffles bracht zijn prismakijker voor het oog en tuurde naar het slagschip. Het was daar nu aan boord heel stil en het leek wel of de hele oorlogsbodem was uitgestorven. Hij liet de kijker weer zakken en zei zachtjes:

— Ik begin te vermoeden, dat de bemanning van het schip niet erg talrijk is. De gewone bemanning is, waarschijnlijk onder het voorwendsel van een reparatie aan het schip, tijdelijk met verlof gestuurd en alleen de officieren zijn gebleven, aangevuld met kadetten. Ik vermoed dat zelfs het machinekamerpersoneel uit louter ingenieurs bestaat. Inderdaad

zijn honderd mannen ook ruimschoots voldoende om het grote schip te bemannen, zeker wanneer de kanonnen niet hoeven bediend te worden. Wanneer wij geluk hebben en die honderd man blijven voorlopig aan land, dan zullen wij op dat grote uitgestorven schip vrij gemakkelijk kunnen verdwijnen, vooral wanneer wij maar eerst behoorlijke kleren hebben.

Op dat ogenblik verschenen er juist een paar mannen aan dek, het geweer met de bajonet er op in de hand, die een achttal anderen voor zich uit schenen te drijven.

En die acht mannen leken heel sterk op de ontsnapte vluchtelingen.

Zij droegen dezelfde korte broeken en linnen buizen met half lange mouwen, dezelfde vreemde hoed en zij waren twee aan twee met de enkels aan elkaar geketend.

Zij droegen allemaal spaden of houwelen en werden naar een van de sloepen gedreven, die al in de davits buiten boord hing. Zij stapten er in en de twee gewapende mannen volgden hen. De lier begon te werken en de sloep zakte langzaam naar het water.

De takels werden losgemaakt, de slaven, want anders kon men hen niet noemen, bogen zich over de riemen en de sloep voer naar de dichtstbijzijnde landtong, bestuurd door een van de bewakers, terwijl de

tweede op de voorplecht stond, met het meertouw al in de hand.

De boot bereikte spoedig de landtong, de gevangenen klommen, niet zonder moeite, aan land, gehinderd door hun ketenen en een ogenblik later zagen Raffles en Brand hen met hun schoppen en houwelen bezig, terwijl de twee bewakers met het geweer onder de arm toekeken.

Wat zij eigenlijk deden, was op die afstand niet goed te zien, maar schijnbaar groeven zij een diepe geul over de hele lengte van de landtong, misschien wel bestemd om er later elektrische kabels in te leggen.

Intussen werd de situatie van Raffles en Brand steeds meer precair, want het zou echt geen toeval zijn als de vijf en dertig mannen, die nu aan land waren gekomen, hun richting uitkwamen, om hen direkt te ontdekken en dan zouden zij met hun revolvers weinig in te brengen hebben, tegen de met geweren bewapende Japanners.

Deze bleven echter niet bij elkaar, maar verdeelden zich in kleine groepen, precies als de eerste keer.

In groepjes van drie of vier man trokken zij landinwaarts en het duurde niet lang of zij waren allemaal verdwenen.

Een van deze patrouilles trok op een afstand van hoogstens 25 meter voorbij de schuilplaats van Raffles en Brand en een van de mannen keek zelfs hun richting uit, echter gelukkig zonder hen te zien.

Met dat alles werd het nu knap gevaarlijk het eiland nogmaals over te steken, want het had talrijke open plekken, waar men dadelijk zou worden opgemerkt en de Japanners zouden dus hun onderzoekingen wel beperken tot de bossen en het struikgewas.

De uren verstreken en om half zes begon langzaam de schemering

te vallen. Raffles en Brand, die slechts nu en dan enige woorden met elkaar wisselden, aten weer wat beschuit en droog vlees en beraadslaagden toen wat zij zouden doen.

De vier Japanners, die bij de sloepen waren achtergebleven, zaten nu, sigaretten rokend, bij elkaar, met hun gezicht naar het eiland toe.

Er was geen denken aan, hen op dat volkomen vlakke strand, dat meer dan honderd meter breed was, te overvallen, om daarna met een van de sloepen naar het schip te roeien.

Daarvoor was het trouwens nog veel te licht. Daarom besloten de beide mannen het er eens op te wagen om te zien hoe het met de machine stond.

Zij zouden dan door de bossen kunnen lopen en nog tijdig genoeg aankomen om bij daglicht de situatie te kunnen opnemen.

Uiterst voorzichtig keerden zij dus weer op hun schreden terug, maar zij hadden nog geen kwartier gelopen, of Raffles greep Brand plotseling bij de arm en dwong hem stil te staan.

Zijn geoeffend oor had het kraken van takken opgevangen en daar op dit eiland geen grote wilde dieren leefden, moest dus het geluid veroorzaakt worden door een menselijk wezen.

Brand wist nog niet waarom Raffles hem liet stilstaan, toen er plotseling op een paar passen naast hem een gedaante uit het kreupelhout sprong, die zich met opgeheven dolkmes op hem wilde werpen. Razendsnel had Raffles zijn vriend achteruit getrokken en de aanvaller bij de opgeheven arm gegrepen.

Het was een van de vluchtelingen en de man was er schijnbaar in geslaagd, zich te bevrijden van de ketting aan zijn enkel. Raffles draaide de arm van de Japanner of Koreaan

met zoveel kracht om, dat de man met een gebrul van pijn zijn dolk liet vallen.

Zijn makker kwam nu ook te voorschijn met zijn houweel in de hand, maar Brand had nu tijd gehad, zijn revolver te trekken en hield hem de man dreigend voor.

Dit alles was binnen enkele seconden gebeurd en de brul van de aanvaller was het enige geluid geweest bij deze korte strijd.

Raffles verstond en sprak voldoende Japans om een van de vluchtelingen te kunnen bevelen, zijn houweel te laten vallen.

— Wat bezielt die kerels eigenlijk, om ons aan te vallen? riep Brand verontwaardigd uit. Wij hebben hen geen strobreed in de weg gelegd.

— Het zijn opgejaagde mensen, Charles, en misschien denken zij wel, dat wij hier met een of ander vaartuig zijn gekomen en wilden zij ons uit de weg ruimen, om zich daar naderhand ongestraft van te kunnen meester maken en dan naar Matsu-Shima over te steken. Hoe het zij, zij zijn mij welkom, die boeven, zij kunnen ons helpen.

— Hoe dan?

— Alleen door hun kleren af te staan.

— Die zullen ons nooit passen. Zij zijn kleiner dan wij.

— Dat doet er weinig toe; de broeken en de mouwen waren toch al te kort en een beetje meer of minder zal er wel niet op aan komen.

— Je zult toch hun uiterlijk niet willen nabootsen?

— Dat zou wel wat al te veel vergegd zijn, want ik heb nu niets bij mij, om mij behoorlijk te kunnen vermommen. Ik zie dan ook echt geen kans de gele kleur van deze kerels en de scheve stand van hun ogen te imiteren, nog afgezien daarvan, dat zij koolzwarte ogen heb-

ben. Het zal echter voor ons doel wel voldoende zijn, als wij niet onmiddellijk als westerlingen herkend worden; de brede rand van de hoed komt ons prima van pas.

De beide ontsnapte gevangenen waren intussen op de knieën tot vlak voor de Engelsen gekropen en keken met schuwe blikken naar hen, in bedwang gehouden door Brand's revolver.

Raffles bedacht zich niet, maar sneed een eind van het touw, dat Brand om zijn middel gewikkeld droeg en bond daarmee de beide gevangenen de armen op de rug, terwijl hij hun enkels zodanig samenbond, dat zij maar hele kleine stappen zouden kunnen doen.

Toen beval hij met een bevelend gebaar:

— Loop voor ons uit. Er zal jullie niets overkomen, wanneer je je niet verzet.

De gevangenen, die wel inzagen, dat zij voorlopig van deze beide westerlingen niets te vrezen hadden, liepen gewillig verder.

De schemering begon al tot duisternis over te gaan en onder het geboomte was het al heel moeilijk meer dan twintig meter afstand voor zich uit te kijken.

Raffles voerde de beide gevangenen naar het gehucht en bereikte dit ongeveer tien minuten later. Hij liet Brand zich overtuigen dat het nog altijd volkomen verlaten was en dwong toen de beide mannen een van de bamboehutten binnen te gaan.

— Kleren uit! beval hij op korte toon. De mannen schenen een ogenblik te aarzelen, stomverbaasd over dit bevel, maar een enkele beweging met de revolver was voldoende om hen snel te laten handelen. De jas en broek vlogen uit, waaronder zij geen andere kledingstukken bleken te dragen. Het was echter zo

warm, dat zij beslist geen hinder zouden hebben van hun onvrijwillige naaktheid en bovendien kwam Brand een ogenblik later aandragen met een paar dunne katoenen dekens, die hij in een van de andere hutten had gevonden.

— Doe nu zo gauw mogelijk je kleren uit en trek het goed van de kleinste boef aan, zei Raffles tegen zijn vriend. Het is misschien niet erg smakelijk, maar wij springen straks in zee en de golven zullen alle rommel wel van ons afspoelen. En al was dat niet het geval, wij moeten voor Henderson iets over hebben.

— En als deze kerels ons verraden?

— Hoe kunnen zij dat, als zij helemaal geen idee hebben wat wij willen uitvoeren? Maar uit voorzorg zal ik hen wel beletten van deze plek te verdwijnen. Wij zullen hen gewoon met de ruggen tegen elkaar binden en hun voeten vastmaken. Zij kunnen dan wat mij betreft op de grond gaan liggen, totdat wij weer terug zijn.

Brand begon haastig zijn kleren uit te doen en trok, niet zonder enige tegenzin de linnen broek en het linnen buis van de kleinste van de vluchtelingen aan.

Het was een geluk, dat de kleren hen wijd om het lichaam hadden gehangen, want Brand kon nog net de knopen dicht krijgen.

Raffles volgde hierop zijn voorbeeld en tenslotte deden zij de sandalen aan.

De twee kerels werden vervolgens stevig aan elkaar vastgebonden, zodat er geen kans op was, dat zij zich zelf zouden kunnen bevrijden, waarna Raffles en Brand de hut verlieten, nadat de eerste de gevangenen op zachte toon had gezegd:

— Wij komen terug om jullie te bevrijden, al hebben jullie het zeker

niet aan ons verdiend.

Raffles ging de hut uit, tuurde een ogenblik in de duisternis en wenkte toen Brand hem te volgen.

Hij had het brede mes van zijn aanvaller in zijn gordel gestoken, waarmee hij de linnen broek om zijn middel had dichtgesnoerd en zijn revolver met een dun touw tussen de schouderbladen bevestigd, na ze in een stuk rubberdoek te hebben gewikkeld.

Brand volgde dit voorbeeld en nu slopen de beide mannen zo snel zij konden langs het voetpad naar de kust.

Toen zij ongeveer tien minuten hadden gelopen, slaakte Brand een gedempte kreet van pijn. Hij bukte zich en raapte het zware voorwerp op, waar hij net met zijn voet tegenaan was gestoten. Het was een stuk van de ketting, waarmee de enkels van de beide ontsnapte gevangenen aan elkaar geboeid waren geweest.

Raffles nam hem de ketting af, woog het voorwerp glimlachend in de hand, maakte het aan zijn gordel vast en ging verder. Het was nu helemaal donker.

Een paar keren moesten zij snel in het korte gras gaan liggen, toen zij door het geritsel in het struikgewas gewaarschuwd werden, dat er een patrouille voorbijtrok. Er was niet aan te twijfelen, de onderzoekingen gingen nog steeds door.

Zij bereikten de insnijding in de heuvelrij en vervolgens het strand. Een ogenblik bleven de twee mannen stilstaan en tuurden naar zee.

Van het slagschip was weinig anders te zien dan een donkere massa, met hier en daar een enkel lichtje.

Op de commandobrug echter gloeiden een paar elektrische lampen en bij het licht daarvan kon men een officier op en neer zien lopen. Van de sloepen was niets te zien, maar zij waren er zeker nog, want de vier

bewakers zaten bij een klein kampvuurtje, nog altijd hun sigaretten rokend en wachtend met het geduld, dat aan alle oosterse volkeren eigen is.

In een grote boog liepen zij om het kampvuur heen en bereikten weldra de landtong. Zij liepen door het korte kreupelhout en konden tot

bijna halverwege de landtong komen. Nauwelijks honderd meter scheidden hen hier van het slagschip. Zij aarzelden niet langer, maar stapten in de zacht kabbelende golven, die al gauw tot hun borst kwamen en begonnen toen met zachte, maar krachtige slagen naar het Japanse oorlogsschip te zwemmen.

HOOFDSTUK VI.

AAN BOORD VAN DE JAPANNER

Voor twee voortreffelijke zwimmers als Raffles en Brand betekende deze zwemtocht maar heel weinig. Zij naderden het schip aan de kant van de voorsteven, vanwaar de kolossale ankerketting met haar armdikke schakels schuin afhing en in de golven verdween.

Zij grepen zich aan deze ankerketting vast en klommen er langs naar boven als langs een ladder, zonder dat de ketting merkbaar bewoog.

De schakels van bijna een meter lengte waren zó zwaar en de ankerketting stond zó strak, dat er wel vier mannen tegelijk langs naar boven hadden kunnen klimmen, zonder dat hij een centimeter uit de richting zou zijn gegaan.

Het kluiskat was zó ruim, dat Raffles en Brand gemakkelijk ruimte vonden om naar binnen te klauteren. Zij kwamen in een stikdonkere ruimte en moesten hun weg zoeken door zich steeds aan de ankerketting vast te houden, die een eind verder op de gangspil moest eindigen. Vijf passen verder verdween de ketting door een wijd gat, maar toch niet wijd genoeg, dat Brand, die de kleinste was, er door had kunnen krui-

pen.

Gelukkig was de wand, waarin zich dit gat bevond, van hout en Raffles kon het met zijn mes zodanig verwijden, dat het ruim genoeg werd om hen allebei door te laten. Het werkje had intussen ruim een uur geduurd.

Toen zij door het gat waren geklommen, waardoor ook de ankerketting liep, stonden zij in een tweede ruimte, die flauw verlicht werd door een grote opening in de zoldering.

Vlak onder deze opening bevond zich een katrol van reusachtige afmetingen, waarover de ankerketting liep. Achter elkaar klommen de beide mannen weer langs de schakels omhoog en klauterden toen door de opening.

Zij stonden nu op het lage voordek. Vlak vóór hen stond een van de reusachtige gangspillen, die door elektromotoren werden aangedreven. Zij bleven hier een ogenblik luisteren, maar alles was doodstil. Slechts op verre afstand hoorden zij de een-tonige stap van een schildwacht. Zij konden van hun schuilplaats duidelijk de commandobrug zien, die verlicht werd door vier elektrische lam-

pen. Een enkele officier liep er heen en weer, met de handen op de rug. Het licht bestraalde ook een gedeelte van het dek.

Brand bracht zijn mond vlak bij het oor van Raffles en fluisterde hem toe:

— Wij zijn nu goed en wel aan boord gekomen, Edward, maar wat nu verder? Hoe moeten wij op dit reusachtige schip de plek vinden, waar Henderson gevangen zit?

— De gewone cachotten liggen meestal in het vooronder, Charles en daar zullen wij ons onderzoek beginnen. Ik geloof dat ik ook iets hoor, daar beneden, het is vermoedelijk ook de verblijfplaats van de dwangarbeiders.

Hij had zijn puntige hoed diep over de ogen getrokken en kroop nu behoedzaam over het voordek, groot als een balzaal en helder wit geschuurd.

Het bleef een gevaarlijke onderneming, want de gestalten van de beide mannen moesten afsteken tegen die lichte planken vloer. Raffles en Brand maakten echter egbruik van iedere oneffenheid, van de kanonnen, die met zwarte hoezen overtrokken waren, van de kaapstanders, de laadmast en tenslotte van de ontzaglijke grote draaitoren met zijn drie dreigende monsterkanonnen.

Zij bereikten zodoende onopgemerkt een smalle ijzeren trap en begonnen die uiterst voorzichtig af te dalen.

De weinig talrijke bemanning van het oorlogsschip scheen al in diepe rust te zijn of er waren maar heel weinig personen aan boord, tenminste Raffles en Brand hoorden maar heel weinig geluid.

De trap kwam uit op een smalle gang, spaarzaam verlicht door een enkel gloeilampje en waarop aan de ene kant een viertal deuren uitkwa-

men. Van achter een van die deuren klonken gedempte stemmen.

Raffles bukte zich, wierp een blik door het sleutelgat en zei toen zacht tegen Charles Brand:

— Dit is het verblijf van de dwangarbeiders. De ongelukkigen zitten daar met zijn twaalf, nog altijd twee aan twee geketend. Er staan britsen en sommigen slapen al, met de kettingen om de enkels.

— Is er geen bewaker bij hen?

— Nee, maar deze stalen deur is stevig gesloten.

— Maar de cachotten, waar vinden wij de cachotten? drong Brand op zachte toon aan.

— Wij zullen er naar gaan zoeken, Charles.

Op de gang liep een dwarsgang uit, die tot diep in het voorste gedeelte van het schip scheen door te lopen.

De twee mannen gingen deze gang in, maar zij hadden nog geen drie passen gedaan, of zij stapten zo snel zij konden weer achteruit.

Want heel aan het einde van de gang hadden zij iets zien flikkeren: het bleek de bajonet te zijn op het geweer van een schildwacht, die met zachte passen op en neer liep voor een van de laatste deuren in de gang.

Juist bijtijds trokken Raffles en Brand zich weer in de hoofdgang terug.

Toen begon Raffles:

— Dat ziet er lelijk uit, Charles. De gang is heel lang, wel bijna twintig meter en ik zie niet goed in, hoe wij die schildwacht ongemerkt moeten naderen en onschadelijk maken.

— En het moet toch gebeuren, Edward, het is bijna zeker dat onze brave reus achter een van die deuren zit.

— Maar de gang is verlicht, al is het niet erg helder; de man zal ons zien aankomen en in die smalle gang zal zijn kogel wel niet missen.

— En toch moet het lukken, antwoordde Brand op fluisterende toon, maar waarin al zijn ongeduld doorklonk. Wij zijn nu dicht bij het doel; wij mogen nu niet opgeven.

— Daaraan denk ik dan ook geen ogenblik, stelde Raffles hem gerust. Ik denk alleen maar over het beste middel, de schildwacht tot zwijgen te brengen, zonder dat het al te veel lawaai maakt en vooral zonder dat er geschoten hoeft te worden. Als hij de gang maar eens in haar volle lengte uitliep, dan was er al veel gewonnen.

— Zouden wij de gang niet van een andere kant kunnen binnengaan?

— Het zou te proberen zijn, maar dan zouden wij die gevaarlijke tocht over het voordek opnieuw moeten maken en het lot kan ons wel wat minder gunstig gezind zijn dan zoeven. Maar stil, daar hoor ik de voetstappen van de schildwacht naderen.

Inderdaad, de afgemeten stappen van de Japanner kwamen dichterbij. Zien konden de beide mannen hem echter niet, daar zij zich weer in de hoofdgang hadden teruggetrokken.

Steeds dichterbij kwamen de voetstappen, toen kwam er een ogenblik van rust, alsof de schildwacht zich omdraaide en toen begonnen de stappen zich weer te verwijderen.

Raffles wierp snel een blik om de hoek van de gang. De schildwacht bevond zich op een afstand van nauwelijks vijf meter. Niemand kon zeggen, of hij de volgende keer zo ver zou komen.

Raffles aarzelde dus niet. Hij stootte Brand aan en gleed toen als een slang, onhoorbaar op zijn biezen sandalen, de dwarsgang binnen. Hij naderde de schildwacht tot op bijna een halve meter. Toen schraapte hij zijn keel, de Japanner keek onwillekeurig even om, meer verbaasd dan

verschrikt.

Hij liet een gedempte keelklank horen bij het zien van de gewaande dwangarbeider en voor hij goed en wel wist wat hij van die verschijning moest denken, trof de vuist van Raffles hem met verbazende kracht op het midden van zijn kin. De man tuimelde achterover en zijn geweer gleed uit zijn handen, maar voor het kon vallen, had Raffles het wapen gegrepen.

Brand, die hem gevolgd was, sprong als een tijger op de schildwacht toe en had hem in een oogwenk zijn eigen zakdoek in de mond geduwd. Hij draaide hem om, bond hem de polsen op de rug samen en snoerde zijn benen aan de enkels en boven de knieën zo stevig vast, dat de schildwacht geen vin kon verroeren.

Zodra dit klaar was, liep Raffles haastig de gang uit. Hij kwam voorbij een paar stalen deuren met een vierkant luikje bovenin, afgesloten door kruisgewijs geplaatste tralies, maar één blik door deze luikjes overtuigde hem, dat deze cachotten onbezet waren.

Toen hij echter een blik wierp door op één na het laatste cachot aan de linkerkant, meende hij enige beweging te bespeuren in de duisternis. Hij fluisterde zacht de naam van Henderson en dadelijk verscheen het brede, glimlachende gezicht van de reus voor het kleine luikje.

— Goede avond, Mylord, zei hij, even kalm alsof hij in Londen was en zijn meester begroette. Ik wist wel dat u zou komen en ik ben blij, want het is hier niet erg fris in deze nauwe hokken.

— Stil, James, spreek niet te hard, waarschuwde Raffles hem. Wij zijn nog lang niet waar wij wezen moeten. Deze deur is van staal en als de bewaker geen sleutel bij zich heeft, iets waaraan ik sterk twijfel,

dan weet ik nog niet goed, hoe ik deze deur moet openen. Wacht een ogenblikje en beweeg je niet.

Raffles onderzocht vlug het slot, voor zover dat mogelijk was bij het flauwe licht in de gang, die alleen tamelijk helder verlicht werd in de buurt van de lamp en keerde toen terug naar de nog steeds bewusteloze schildwacht.

Hij onderzocht haastig al zijn zakken, maar wat hij vreesde bleek waar te zijn: de man had een gouden sigarettenkoker, een portemonnaie van fijn leder, een fraaie marokijnse portefeuille, een sigarettenpijpje en nog enkele andere kleinigheden in zijn zakken, maar de vurig begeerde sleutel was er niet bij.

— Geen sleutel, Edward? vroeg Brand fluisterend.

— Nee, en wij moeten die sleutel hebben, tot iedere prijs. Er is geen denken aan, het slot op een andere manier te openen dan met de sleutel die er op past. Ik heb trouwens helemaal niets bij mij, dat op een loper lijkt.

— Maar mijn hemel, waar moeten wij die sleutel dan vinden? vroeg Brand verschrikt.

— Die moet in de hut van de kapitein zijn. Ga mee. Kost wat kost, wij moeten die sleutel hebben.

De beide mannen maakten hun revolvers los en slopen zo snel zij konden de gang weer uit, na de bewusteloze schildwacht in een van de cellen te hebben gesleept, waarvan de deur op een kier stond.

Zij klommen als ratten de trap op, bereikten het dek weer en daar gekomen maakte Raffles het eind ketting, dat hij nog steeds bij zich droeg, met een dun koordje vast aan zijn enkel en die van Charles Brand.

Beiden trokken hun hoed zo diep mogelijk in de ogen en liepen toen langs de geschutstorens, juist met elkaar in de pas, zodat de ketting

het minste lawaai maakte, naar het middenste gedeelte van het schip, waar de ruime hut van de kapitein moest liggen.

En het moest wel zo zijn als Raffles vermoed had; er waren zeker niet veel meer dan honderd man aan boord en deze waren zo goed als allemaal op het ogenblik aan land.

Alleen het machinekamerpersoneel en de stokers waren waarschijnlijk aan boord, maar van hen zouden de beide mannen geen hinder ondervinden, want zij waren door minstens vier of vijf stalen dekken en door een afstand van bijna vijftig voet van hen gescheiden.

Raffles kende de indeling van oorlogsschepen op een prik en het duurde dan ook niet lang, of hij had midscheeps de kajuit gevonden van de kapitein.

Want toen hij even door het ronde kajuitraam keek, aangebracht in de zijwand van de dekhut, zag hij, dat deze ruim en comfortabel was ingericht.

Zijn hart bonsde tegen zijn ribben van vreugde, toen hij, glinsterend in het licht van de lamp die brandde een groot aantal sleutels zag, bevestigd op een groot zwart sleutelbord en opgehangen aan haken, elk met een cijfer. Het nummer van het cachot was acht en hij greep dadelijk, zodra hij het vertrek was binnengestapt, de sleutel, die aan het haakje van dat nummer hing. Hij bukte zich al, om nu snel de ketting van zijn voet weer los te maken, daar hij niet bang meer was voor een ontmoeting, toen er op het commandodek voetstappen klonken in de richting van de deur.

De twee mannen hadden nog maar juist de tijd, snel achter het gordijn te gaan staan, dat was opgehangen in de deuropening die de eigenlijke hut scheidde van het kleine slaapvertrek.

Het was hier stikdonker en zij zouden zeker niet gezien worden. Toen Raffles de hand tastend uitstak, ontmoette deze de schakelaar, die hij als het nodig mocht zijn direkt aan kon steken. De deur van de hut werd al geopend en er trad iemand binnen.

Door een kier in het gordijn kon Raffles zien, dat het een officier van hoge rang was, waarschijnlijk de commandant in eigen persoon. Deze sloot de deur en nam plaats voor een massief bureau.

Wat later hoorde Raffles een geluid, dat hem erg bekend en ook prettig in de oren klonk; het was gerinkel van goud. Daar de kapitein half met de rug naar hem zat, durfde Raffles het gordijn wel wat opzij slaan en hij zag nu dat de Japanner bezig was met het tellen van een grote hoeveelheid goudgeld en bij een beweging die hij maakte, ontdekte Raffles ook nog enige pakjes bankbiljetten.

Hij stootte Brand bij wijze van waarschuwing aan, sloeg met een enkele handbeweging het gordijn weg en stapte met de revolver in de vuist, het vertrek binnen, terwijl Brand hem wel moest volgen, daar de ketting hem nog aan zijn metgezel verbond.

De kapitein had snel het hoofd omgedraaid en kreeg een vale kleur, toen hij daar de beide zwijgende gedaanten achter zich zag staan en de lopen van de revolvers ontdekte. Maar zijn gezicht veranderde toen Raffles in het beste Engels zei:

— Maak u niet nodeloos ongerust, kapitein. Uw leven loopt voorlopig geen gevaar, wanneer u mijn bevelen strikt opvolgt. Ik hoop, dat u Engels verstaat?

— Yes, Sir, antwoordde de kapitein op schorre toon.

— Dat treft prachtig, antwoordde Raffles glimlachend. Laten wij

dus kort zijn. Ik zie daar, dat u bezig was geld te tellen, maar dat is beslist niet nodig, ik neem het zo ook wel. U schrikt? U vraagt u af wie wij wel kunnen zijn? Neem voorlopig maar aan, dat wij gewone dieven zijn. Gaat u daar in die hoek zitten en waag het niet, ook maar één vinger te verroeren, want het zou u berouwen.

De kapitein stond aarzelend op en wierp een snelle blik naar de ketting, die de beide indringers bij elkaar hield. Maar Raffles had de blik gevolgd en met een enkele ruk trok hij het dunne touwtje stuk en was vrij.

— U ziet dat het alleen maar gezichtsbedrog was, kapitein, zei hij glimlachend. Een kleine rode striem, dat is alles wat er van mijn gevangenschap overblijft.

De kapitein was in de aangewezen hoek gaan zitten, maar hij zag er uit als een man, die nog niet geslagen was en zijn zwarte ogen vlogen snel door het vertrek.

— Ik vertrouw die sinjeur niet, mompelde Raffles op zachte toon. Bind hem, Charles, terwijl ik hem in bedwang houd met mijn revolver.

De jongeman liep op de kapitein toe, maar deze boog zich bliksemsnel iets opzij, om Charles tussen zich zelf en Raffles te brengen, zodat deze niet zou kunnen schieten en greep met een kracht, die men niet in het kleine lichaam vermoed zou hebben, Brand om het middel, zodat deze niet van zijn revolver gebruik kon maken.

Maar voor de kapitein nog een kreet had kunnen slaken, had Brand hem uit alle macht de linkerhand op de mond gedrukt en probeerde hem van zich af te duwen. De Japanner probeerde in de hand te bijten, die hem het schreeuwen wilde beletten, maar Brand hield stevig vast en toen was het pleit spoedig

beslecht. Raffles stapte op de kapitein toe, drukte hem de loop van zijn revolver tussen de ribben en zei op gedempte, maar bevelende toon:

— Nu geen beweging meer of ik schiet.

De armen van de kapitein vielen slap langs hem neer en hij liet zich weer op de stoel neervallen. In een oogwenk was hij geboeid. De beide mannen droegen hem snel naar zijn slaapkamer, wierpen hem op het ijzeren ledikant en bonden hem daarop vast.

Weer in de hut terug, streek Raffles met een enkele armbeweging het goud en de bankbiljetten in een linnen zak, die op een tafeltje lag en verliet haastig het vertrek en Brand, die zich al van tevoren van het stuk ketting had bevrijd, volgde hem.

Zij bereikten de ijzeren trap weer, daalden die af, liepen door de gang en een ogenblik later draaide de sleutel in het slot van cachot Nr 8 om en Raffles en Brand moesten de pijniging doorstaan van de dankbare handdruk van de bevrijde reus.

HOOFDSTUK VII.

DE « DUIVEL DER LUCHT »

Het was nu zaak, veilig weer van boord te komen, zonder dat het te gauw gemerkt werd. Het zou echter niet te doen zijn, dezelfde weg weer terug te gaan, want de zwaargebouwde Henderson zou onmogelijk door het kluiskat naar buiten kunnen kruipen.

Eén voor één klommen de mannen over de reling en lieten zich aan de stalen tros zakken, die tot in het water bleek te hangen. Zij bleven zo dicht mogelijk bij elkaar, om elkaar in de duisternis niet kwijt te raken.

Raffles had de zware zak met geld op zijn rug vastgebonden, maar hij zwom er niet slechter door.

Binnen enkele minuten hadden de drie mannen de landtong bereikt en voorlopig waren zij dus in veiligheid.

— Hoe staat het met de machine, Mylord? vroeg Henderson met een

angstige klank in zijn stem.

— Ik kan het je helaas niet zeggen, James. Ik weet alleen dat wij het toestel hebben moeten achterlaten onder de bewaking van vier Japanners.

— Als zij er maar niet aan hebben geknoeid, zei de reus hoofdschuddend.

— De hemel beware ons, James, sprak Raffles ernstig. Want in dat geval zal het voor ons erg moeilijk worden het eiland te verlaten. Wij gaan er nu direkt heen; wij hebben geen ogenblik te verliezen, want wanneer je ontsnapping ontdekt wordt, zal de bewaking van de machine natuurlijk onmiddellijk verscherpt worden. Hier, neem mijn mes, dan heb je een wapen.

Het was een bezwaarlijke tocht, en Raffles en Brand stootten telkens hun voeten aan wortels en puntige stenen. Aan het einde van de land-

tong gekomen, begonnen zij de heuvel te beklimmen, zochten het voetpad naar het uitgestorven vissersgehucht op, volgden dit, liepen om de bamboehutten heen en zetten hun weg zo snel zij konden voort. Het was moeielijk in het donker hun weg te vinden.

Raffles en Brand echter hadden dezelfde weg al eens afgelegd en gelukkig verdwaalden zij niet. Maar toen zij aan de voet waren gekomen van de hoogvlakte, waar zij de machine hadden achter gelaten, dreunde er plotseling een kanonschot. Blijkbaar was de kapitein of de schildwacht er in geslaagd zich van zijn boeien te ontdoen, zodat de ontsnapping van de gevangen reus nu bekend was.

— Wij zullen ons moeten haasten, vrienden, want ik ben wel bang dat enigen van de Japanners op het eiland de betekenis van dat schot zullen begrijpen en naar de hoogvlakte zullen komen, om zich te overtuigen, dat daar alles in orde is.

Raffles had nauwelijks uitgesproken of in zijn onmiddellijke nabijheid werd een schot gelost.

— Alle duivels, het wordt menens riep hij uit. Zoek dekking, mannen!

Een tweede schot en een lichte kreet van Charles Brand, die snel zijn hand naar de hals bracht, bewees maar al te duidelijk dat de situatie van de drie mannen uiterst gevaarlijk was.

— Een schampschot aan de hals, het heeft niets te betekenen. Let er maar niet op.

Een derde schot kraakte, de kogel zoefde voorbij, maar Raffles had de schutter gezien. Bliksemsnel hief hij zijn revolver op en vuurde. Een dof kreet en de val van een lichaam bewezen, dat het schot raak was...

Een ogenblik later sprongen er twee mannen te voorschijn uit een klein bosje, op nauwelijks dertig

meter van de drie vluchtelingen verwijderd, beiden gewapend met hun geweren. Zij wierpen zich plat voorover in het hoge gras en de geweeren gingen de hoogte in. Maar Raffles en Brand vuurden tegelijkertijd en de geweeren zakten; de kogels hadden doel getroffen.

Toen bleef het stil.

Zo voorzichtig mogelijk slopen de drie mannen naar de plek, waar zij de knielende gedaanten hadden gezien, maar zij hielden hun revolvers schietklaar, uit vrees voor een valstrik.

Maar de Japanners waren wel degelijk geraakt. Een van hen had een kogel in het hoofd gekregen en zieltoogde. De tweede had het dodelijk schot midden in het hart. De derde tenslotte was in de dij geraakt en bloedde zwaar.

Raffles en Brand vonden hem aan de voet van een boom en nog probeerde de verraderlijke Japanner, ofschoon zwaar gewond, de trekker van zijn geweer, dat hij opnieuw had kunnen laden, over te halen om Raffles neer te schieten.

Deze sloeg het wapen snel opzij en zei hoofdschuddend:

— Het is wel zoals ik dacht: wij schijnen vogelvrij verklaard te zijn en worden beschouwd als schadelijk wild. Nu, het is onmenselijk, deze man hier te laten doodbloeden.

Hij deed de half bewusteloze Japanner zijn uniformjas uit, scheurde het hemd aan stukken en verbond hiermee de gewonde dij, nadat ook de witlinnen pantalon snel door Brand was uitgetrokken. De Japanner keek met halfgeloken ogen grijnslachend toe en begreep blijkbaar niets van deze vreemde handelwijze tegenover een vijand.

Raffles keek een ogenblik op de gewonde neer, die nu de ogen had gesloten en zacht kreunde en toen scheen hem iets in te vallen.

— Trek snel die uniform aan, Charles en neem het geweer van die man. Ik zal hetzelfde doen met een van de anderen; het is misschien het enige middel om onze machine te kunnen naderen; de witte broeken en de geweren zullen ons beschermen.

— En Henderson?

— Hij moet zo dicht mogelijk achter ons blijven en toesnellen op het eerste signaal.

— Denk je, dat het ons zal lukken?

— Het moet lukken! riep Raffles woest. Denk je, dat ik van plan ben, mij hier op dit vervloekte eiland door die gele duivels te laten slachten? Vooruit dus!

Brand treuzelde niet langer.

Hij trok de uniformjas niet zonder moeite aan en toen de witte broek. Hij zette de met gouddraad versierde uniformpet op, greep het geweer en zag er nu uit als een Japans militair.

Raffles had intussen een van de dode Japanners van zijn uniform ontdaan en die snel aangetrokken. Ook hij kon zich in deze kleren nauwelijks bewegen, maar er was geen keus.

— Vooruit! beval hij op korte toon.

En de tocht ging verder. Henderson volgde Raffles en Brand op een afstand van vijf passen.

Eindelijk bereikten zij de top van de hoogvlakte en liepen door het kleine bos aan het einde daarvan. Toen zij de rand bereikt hadden, wierpen zij zich plat voorover, om de omgeving op te nemen. Daar stond de « Duivel der Lucht » nog altijd op dezelfde plek en maar vier mannen stonden er bij.

De bewakers waren met geweren en bajonetten gewapend, maar als Raffles en Brand hen maar dicht genoeg konden naderen, dan zouden

zij hun wel de gelegenheid benemen, daarvan gebruik te maken.

Raffles bracht zijn mond zo dicht mogelijk bij het oor van Brand en fluisterde hem toe:

— Niet schieten, tenzij in uiterste noodzaak. Als ik het sein laat horen, gebruik dan de kolf van je geweer.

De twee mannen richtten zich op. Zij hadden de bajonet in de schede op hun linkerheup en het geweer hadden zij in de rechterhand genomen. Zo liepen zij, de pet diep in de ogen gedrukt, op de machine toe.

Henderson kroop op zijn buik achter hen aan, op een afstand van tien passen.

De Japanners bij de machine zagen hen gauw genoeg op de open vlakte, maar het was duidelijk, dat zij door hun uiterlijk bedrogen werden.

Twee van hen traden de naderende gedaanten enige passen tegemoet, waarschijnlijk om inlichtingen te vragen. Maar op een afstand van vijf meter bleven zij plotseling staan. Hun scherp oog had blijkbaar de blote voeten van de zogenaamde Japanners ontdekt.

Een van de Japanners, die hen tegemoet waren getreden, had vliegensvlug zijn geweer aan de schouder gebracht en schreeuwde in zijn landstaal:

— Halt! Geef het wachtwoord.

— Het wachtwoord? Hier is het! antwoordde Raffles en hij wierp zijn geweer met zoveel kracht naar de Japanner, dat de kolf hem in het midden van de borst trof en hij als een riet dubbel knakte.

Brand had zijn eigen geweer bij de loop gegrepen en was op de tweede Japanner toegestormd. Voor deze zijn geweer had kunnen aanleggen, had Brand hem met de kolf tegen het hoofd getroffen en met een doffe kreet zakte de Japanner in

elkaar.

De beide andere bewakers, volkomen verrast door deze onverwachte strijd, hadden eveneens hun geweren gegrepen, maar zij zouden geen gelegenheid krijgen, er gebruik van te maken. Want bij het horen van de waarschuwingskreet was Henderson opgesprongen en als een tijger wierp hij zich nu op de twee toestormende Japanners. Hij liep een bajonetsteek op, die hem in de onderarm trof bij het afweren van het wapen, maar toen was het ook met de Japanners gedaan.

De drie mannen renden zo snel zij konden naar het toestel en klauterden aan boord.

Het licht bleek nog in orde te zijn en bij het schijnsel daarvan kon Raffles duidelijk zien dat de Japanners geprobeerd hadden met behulp van hun bajonetten en zakmessen, waarvan hij een paar afgebroken lemmetten terugvond, de aluminium kast te openen, waarin de geheime motor verborgen was. Zij waren daar echter niet in geslaagd en alles werkte nog uitstekend.

Raffles kroop achter de stuurknuppel, terwijl Brand en Henderson het oog gevestigd bleven houden op de hoogvlakte. Juist op het ogenblik dat Raffles de kleine kope-

ren handle overhaalde, die de motor startte, klonk er aan het uiteinde van de hoogvlakte een woest geschreeuw en een grote groep Japanners kwam aanstormen.

Maar de schroef begon al te draaien. Eerst langzaam, daarna hoe langer hoe sneller klieften de bladen met oorverdovend geweld de lucht. De « Duivel der Lucht » stootte, met hevige schokken, over de ongelijke bodem. Toen lieten de wielen de grond los en dadelijk schoot de reuzevogel schuin en met grote snelheid in de nachthemel omhoog.

Van het geschreeuw van de Japanners was al niets meer te horen. Maar wel kraakten er een paar schoten, die zij de vluchtende machine in het wilde weg nazonden.

— Men kan zeggen, Mylord, riep Henderson opgewonden, dat dit een avontuur is, dat eindigde zoals het begon, wij werden met schoten ontvangen en wij worden met schoten uitgeleid.

— Een klein onderscheid is er toch wel, James, merkte Raffles met een fijn glimlachje op. Want wij kwamen op dit ongastvrije eiland zonder een cent en wij verlaten het met een zak Japans goud en bankpapier.

DE VOLGENDE AFLEVERING BEVAT :

Goud en Bewapening

Een kast vol

WILD-WEST-BOEKEN

12 BUITENGEWOON SPANNENDE
WILD-WEST-BOEKEN

VAN fl 70,⁸⁰ VOOR fl 35,⁴⁰
Betaalbaar met SLECHTS fl 4,— of meer
p. mnd.

VOOR DEZE SERIE WERDEN UITSLUITEND
DE BESTE BOEKEN UITGEKOZEN VAN DE
KNAPSTE SCHRIJVERS OP DIT GEBIED

Deze bijzondere serie bestaat uit: 1. **Het sombere geheim** door E. M. Barker. — 2. **Vuisten contra revolvers** door Clem Colt. — 3. **Grafsteen van een moordenaar**. — 4. **Schuldig**, beide door William Colt MacDonald. — 5. **Lasso**. — 6. **Tot het bittere einde**. — 7. **De Genadeslag**, alle door Gladwell Richardson. — 8. **Gangsters van het Westen**. — 9. **Met vaste hand**, beide door F. C. Robertson. — 10. **Dynamiet** door W.C. Tuttle. — 11. **Vergelding** door Frank Warner. — 12. **Bestemd voor de strop** door Hoss Woods.

Alle boeken zijn in prachtbanden gebonden, groot formaat, en voorzien van fraai gekleurde omslagen; totaal ruim 2400 pagina's.

Deze boeken kostten fl. 70,80, nu **VOOR SLECHTS fl. 35,40**, desgewenst betaalbaar met fl. 4,— of meer per maand.

De gehele serie wordt U goed verpakt toegezonden na ontvangst van onderstaande bon.

BON

Ondergetekende verzoekt te zenden de serie 28 Wild-West, geheel overeenkomstig de advertentie. Het bedrag van fl. 35,40 / de 1e term. van fl., is heden overgemaakt / wordt bij ontvangst van de boeken betaald. (Doorhalen wat niet wordt verlangd).

NAAM :

ADRES : 699

Amsterdam
Leidsegr. 108
Tel. : 67007
Postr. 60092
Gem. Giro
N. 2266